

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0191

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ឡុក ស្នួយ ភេទប្រុស អាយុ៥៥ឆ្នាំ
មុខងារជំនាន់ខ្មែរក្រហម«យោធា»

ស្រុកកំណើតនៅភូមិជើងវត្ត ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ
ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិប្រាសាទត្បែង ឃុំបន្ទាយឆ្មារ ស្រុកថ្មពួក ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ
ថ្ងៃទី១៨ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: ឡុង ដានី

០១:៣៧:៣៤

៦២ទំព័រ

ដានី : តូចបូងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះ ឈ្មោះ ពេញអីដែរ?

ស្នួយ: ឈ្មោះខ្ញុំនោះ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នួយ: ឈ្មោះ ឡុក ស្នួយ ។

ដានី : តូអាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃ?

ស្នួយ: ៥៥ ។

ដានី : តូស្រុកកំណើតកើតជានៅក្នុងភូមិស្រុកអីដែរ?

ស្នួយ: នៅភូមិជើងវត្តយើងនេះ ។

ដានី : ឃុំអីដែរហ្នឹង?

ស្នួយ: ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះយើងនេះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។

ដានី : ចឹងរាល់ថ្ងៃពូរស់នៅក្នុងភូមិឃុំស្រុកអីដែរ?

ស្នួយ: នៅភូមិប្រាសាទត្បែង ។

ដានី : នៅភូមិប្រាសាទត្បែង?

ស្នួយ: បាទ ។

ដានី : ឃុំអីដែរ?

ស្នួយ: ឃុំបន្ទាយឆ្មារ ស្រុកថ្មពួក ។

ដានី : ខេត្តបន្ទាយមានជ័យដដែល?

សួយ: បាទ/ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។
 ដានី : ចុះប្រពន្ធពូលេឃ្លោះអី?
 សួយ: ឈ្មោះ ដាំ រើត ។
 ដានី : សព្វថ្ងៃគាត់អាយុប៉ុន្មានដែរ?
 សួយ: ៥០ ប៉ុន្មានទេ ៥០ ប៉ុន្មាន៦៧ ៥៦ អីហ្នឹង ។
 ដានី : ៥១ ?
 សួយ: បាទ/៥១ ហ្នឹង ។
 ដានី : ចុះម៉ែនអ្នកស្រុកកំណើតណាដែរ?
 សួយ: នៅភូមិពោធិបុណ្យ ឃុំពន្លៃ ស្រុកភ្នំស្រុក ។
 ដានី : ឃុំពោធិអី?
 សួយ: ឃុំពោធិបុណ្យ ។
 ដានី : ពោធិបុណ្យ?
 សួយ: បាទ ។
 ដានី : ចឹងសព្វថ្ងៃមានកូនប៉ុន្មាននាក់ដែរ?
 សួយ: ខ្ញុំកូន៦ នាក់ ។
 ដានី : កូន៦ នាក់?
 សួយ: បាទ ។
 ដានី : ស្រីប៉ុន្មានប្រុសប៉ុន្មាន?
 សួយ: ស្រីបីប្រុសបី ។
 ដានី : ពូសព្វថ្ងៃប្រកបមុខរបររកស៊ីអីដែរ?
 សួយ: ខ្ញុំធ្វើស្រែដី គ្រូម៉ែល គេដី ។
 ដានី : គ្រូយ៉ាងម៉េចទៅលោកពូ?
 សួយ: មើលគ្រូរំលស់គេដី មើលស្ពោះព្រោះ ។
 ដានី : អ! គ្រូខ្មែរ?
 សួយ: បាទ ។
 ដានី : ឪពុកពូឈ្មោះអីទៅ?
 សួយ: ឈ្មោះ ឡុត ទុក ។

ដានី : សព្វថ្ងៃគាត់នៅរស់ឬមួយស្លាប់ហើយ?
 សួយ : នៅរស់ ។
 ដានី : គាត់រស់នៅណាឥឡូវ?
 សួយ : នៅភូមិជើងវត្តយើងនេះ ។
 ដានី : នៅភូមិជើងវត្ត?
 សួយ : បាទ ។
 ដានី : ចុះម្តាយ?
 សួយ : ម្តាយ ណាប់ យួន ។
 ដានី : គាត់គាត់នៅណាដែរឥឡូវ?
 សួយ : គាត់នៅរស់ទាំងអស់ ។
 ដានី : ឈ្មោះ ណាប់ យួន?
 សួយ : ណាប់ យួន ។
 ដានី : ចុះពូបងប្អូនបងឆ្កើតមានប៉ុន្មាននាក់?
 សួយ : មាន៤ នាក់ ។
 ដានី : ស្រីប៉ុន្មានប្រុសប៉ុន្មាន?
 សួយ : ស្រីពីរប្រុសពីរ ។
 ដានី : ពូកូនទីប៉ុន្មាន?
 សួយ : ខ្ញុំកូនទី៣ ។
 ដានី : កូនទី៣ ចុះកាលពីក្មេងៗពូរៀនសូត្របានដល់ណាដែរ?
 សួយ : ខ្ញុំរៀនសូត្រថ្នាក់ទី៦ ។
 ដានី : រៀនថ្នាក់ទី៦ ចាស់?
 សួយ : បាទ ។
 ដានី : រៀននៅសាលាណា?
 សួយ : សាលាយើងខ្ញុំប្រឡងទៅរៀនស្វាយបានប្រហែលជាមួយខែក៏ប៉ុល ពតចូល ។
 ដានី : អ ។
 សួយ : ឈប់រៀន ។
 ដានី : ឈប់រៀនឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹងចឹងណឹស?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ចឹងប្រឡងចូលទៅរៀននៅស្នេហៈ?

ស្នេហៈ : បាទ! ខ្ញុំរក្សាមចូលក៏ គេរំដោះបានក៏គេបិតមិនឲ្យរៀនទៅយប់រៀនពេលនោះទៅ ។

ដានី : បាទ! កាលពូរៀននៅស្រុកនេះពូរៀននៅសាលាព្រះនេត្រព្រះ?

ស្នេហៈ : បាទ! ថ្នាក់ទី៧សាលាព្រះនេត្រព្រះយើងនេះ ។

ដានី : ថ្នាក់ទី៧នៅព្រះនេត្រព្រះ ចឹងពូប្រឡងជាប់ថ្នាក់ទី៦ រៀននៅស្នេហៈរៀននៅសាលាណា?

ស្នេហៈ : សាលាលើភ្នំសព្វថ្ងៃមិនដឹងជាធ្វើស្តីទេ សព្វថ្ងៃ សាលាសម្តេចឪនៅភ្នំស្នេហៈ ។

ដានី : អ! ចឹងលើភ្នំស្នេហៈហ្នឹង?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ចឹងកាលហ្នឹងពូទៅរៀនបានតែមួយខែទេ បានបែកប៉ុល ពតចូលមកបណ្តោយទៅ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ចឹងពេលដែលប៉ុល ពតចូលមកឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹង ពូធ្វើអីទៀតទៅ?

ស្នេហៈ : គេឲ្យខ្ញុំទៅលើកទំបន់នៅព្រៃមាន់ លើកទំបន់ព្រៃមាន់គេរើសដាច់ខាតខ្ញុំក៏ដាច់ខាតហ្នឹងដឹងធ្វើអី ទេ ខ្ញុំលើកគេ គេថាដាច់ខាតខ្ញុំក៏លើកដែកគេយក យកខ្ញុំទៅក៏គេឲ្យធ្វើទ័ព ខ្ញុំថាដាច់ខាតធ្វើ ទ័ពតើសើច... ខ្ញុំក៏យំនឹកមែ ខ្ញុំនឹកមែក្រលួចអាយុ ១៥ ឆ្នាំខ្ញុំ គេយកទៅទុកក្នុងព្រៃយើង គេ ហៅព្រៃអូរស្នាច់ ស្នាច់តាខែកយើងនេះ រំដួលនេះបានគេដឹកទៅភ្នំលាប ដឹកទៅភ្នំលាបបាន គេបំពាក់កាំភ្លើងឲ្យ ទៅនៅភ្នំលាបបានប្រហែលជាមួយខែបានគេដឹកមករំចេក ភ្នំស្រុកយើង នេះជាប់នៅរំចេកហ្នឹង ។

ដានី : ចឹងពូកាលបែកឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹង គេឲ្យពូទៅលើកទំបន់នៅព្រៃមាន់?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : គេជ្រើសរើសយ៉ាងម៉េចកាលហ្នឹង?

ស្នេហៈ : គេកេណ្ឌយើងតាមភូមិថាឲ្យទៅលើកទំបន់ព្រៃមាន់ទាំងអស់គ្នា លើកភ្នំចំណាស់ ទៅគ្រប់ភូមិ ទៅទាំងអស់ ។

ដានី : អ ។

ស្នេហៈ : ដល់ទៅគេប្រជុំរកអ្នកដាច់ខាត ខ្ញុំមិនដឹងថាដាច់ខាតនោះធ្វើអីទេ ចេះតែលើកដែកតាមគេទៅ ។

ដានី : ចឹងកាលពូទៅលើកទំបន់ព្រៃមាន់ហ្នឹងពីណាគេជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅហ្នឹង?

ស្នេហៈ : ប្រធានខ្ញុំតា យឹម តា យឹមយើងស្រុកកើតហ្នឹង ។

ដានី : ស្រុកកើតស្រុកណាទៅស្រុកកើត?

ស្នេហៈ : ខេត្តសៀមរាបយើងនេះណាស់ ។

ដានី : ខេត្តសៀមរាប?

ស្នេហៈ : បាទ គេខាងនោះគេខាងដីរំដោះគេមកក្តាប់ប្រជាជនយើងខាងនេះ ។

ដានី : កាលលើកទំនប់ប្រែមាត់ហ្នឹង លើកទំនប់ពីណាទៅណាទៅ?

ស្នេហៈ : ទំនប់អមដួលយើង ចាប់ពីរហាលទៅឃើញទំនប់តាមដួលណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : អាហ្នឹងទំនប់ខ្ញុំលើកអាទំនប់អែមៗ ដួលហ្នឹង ខ្ពស់ហ្នឹងលើកអាហ្នឹងឯង ។

ដានី : លើកបុរេនរយៈពេលប៉ុន្មានទៅបុរេគេជ្រើសរើរកម្មកដាច់ខាតហ្នឹង?

ស្នេហៈ : លើកបុរេប្រហែលជាមួយខែ មួយខែក៏គេជ្រើសរើសកម្មកដាច់ខាត ។

ដានី : អ្នកណាគេជាអ្នកមកជ្រើសហ្នឹង?

ស្នេហៈ : ប្រធានទ័ពយោធាយើងហ្នឹងណាស់ យោធាកងបន្ទាន់សារៀនណាស់ ។

ដានី : ពួកពីណាគេ?

ស្នេហៈ : យោធាបន្ទាន់សារៀន ។

ដានី : សារៀនហ្នឹងកាត់ធ្វើអី កាត់ធ្វើយោធាតែត្រូវកាត់ធ្វើអី?

ស្នេហៈ : កាត់យោធាកាត់ខាងកងទ័ព ។

ដានី : របស់ស្រុកព្រះនេត្រព្រះប្តីរបស់តំបន់?

ស្នេហៈ : កាលដើមឡើយតំបន់ណា ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : គេហៅទ័ពទំនប់ណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : វៈ ៥ ១ ៣ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : បុរេកាត់មករើសដាច់ខាតទាំងស្រីទាំងប្រុស ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : អ្នកណាក្រុមដាច់ខាតក៏គេយកយើងប្រុសកំលោះក៏គេយកគេថាយកយុវជននិងនារី ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: ដាច់ខាតទាំងអស់ គេយកទាំងអស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: ខ្ញុំលើកដៃក៏ដាប់ មិនដឹងដាច់ខាតធ្វើអី មិនបានសួរគេថាយកទៅធ្វើអី គេថាដាច់ខាតក៏លើក
និងគេ ។

ដានី : បាទ/កាលបង្កើតគេជ្រើសរើសដាច់ខាតបង្កើតអ្នកដែលទៅជាមួយពុមានភ្នំប៉ូននាក់ទៅ?

ស្នេហា: ខ្ញុំទៅភ្នំមាន៥ នាក់ ខ្ញុំមួយអាទៅនៅបែប្លិមួយ អាវ៉ែនដាប់ហើយមួយ អាវី មួយទ្រុតរី
ជានគរ បាលខេត្តនៅបន្ទាយមានជ័យមួយ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: ក៏អាសូរទីយើង ។

ដានី : ពូសួរ ទី?

ស្នេហា: បាទ/បង្កើតហើយនៅដាច់ខាតជាមួយគ្នា ។

ដានី : ដល់ពេលបង្កើតគេជ្រើសរើសដាច់ខាតពុបានតែ៥ នាក់ទេ នៅព្រមានបង្កើត?

ស្នេហា: បាទ ។

ដានី : ដល់ពេលជ្រើសរើសបាន៥ នាក់ចឹងទៅ ពេលបង្កើតពូចូលទៅក្នុងវ័រ:៥ ១៣ បង្កើតទៅ?

ស្នេហា: បាទ ។

ដានី : វ័រ:អីបង្កើត វ័រ:សេនាតូចឬវ័រ:សេនាតធំ?

ស្នេហា: វ័រ:៥ ១៣ បង្កើតវ័រ:សេនាតូចទេ ។

ដានី : វ័រ:សេនាតូច ។

ស្នេហា: វាមានពីរវ័រ: ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: ម៉ាកំបន់វាមានពីរវ័រ: ។

ដានី : វ័រ:មួយទៀតវ័រ:សេនាតូច?

ស្នេហា: វ័រ:១៨ ។

ដានី : ពីណាគេបង្កើតជាប្រធានវ័រ: ?

ស្នេហា: វ័រ:១៨ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ គេនៅការពារព្រំដែនថៃជាមួយគ្នា ទៅឈរនៅខាងបឹង ។

ដានី : ចឹងពេលពូចូលទៅកងទ័ពហើយយ៉ាងម៉េច យើងទៅឈរជើងនៅណា ឬក៏បានហាត់កងទ័ព
យ៉ាងខ្លះទៅ?

ស្នូល: គេឈរជើងនៅភ្នំលាបក៏គេបង្ហាត់អក្សរ ខ្ញុំកុហក់គេថាខ្ញុំមិនចេះអក្សរទេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: គេបង្ហាត់ឲ្យរៀនស្រះ“អ” ស្រះអា ស្រះអិ ស្រះអី ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: រៀនតែប៉ុណ្ណោះឯងរៀនស្រះអ ស្រះអាស្រះអិស្រះអីរៀនរាល់ថ្ងៃ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: គេសរសេរអក្សរ“ក”ខ្ញុំថា ខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ សរសេរស្រះអិខ្ញុំមិនស្គាល់គេឲ្យបង្រៀន ។

ដានី : ចឹងយ៉ាងម៉េចបានជាពួកកុហក់គេកាលហ្នឹង?

ស្នូល: កុហក់គេព្រោះខ្លាចគេដឹងថាឯងអ្នកចេះគេយកទៅវៃចោល ខ្ញុំក៏កុហក់អាសូរទីក៏កុហក់ កុហក់ទាំងអស់គ្នា គេឲ្យសរសេរស្រះអ ស្រះអាចេះទៅ ពួកខ្ញុំទៅកាលដីបាតក្រពាំងអាដីសណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: យកដុកៗមកហាលធ្វើដីស យកមកសរសេរស្រះអស្រះអាស្រះអីយប់ឡើងឲ្យរាប់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: ខ្ញុំក៏ចេះតែរាប់ៗដាក់ក្តាលើក្បាលលក់បណ្តាយមិនបានទេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: តែស្តែកឡើងសួរថាមិនដឹងទេ ។

ដានី : បាទ/ពូរៀននៅភ្នំលាបហ្នឹងអស់រយៈពេលប៉ុន្មានទៅ?

ស្នូល: រយៈពេលប្រហែលជា ១០ ថ្ងៃ ។

ដានី : ១០ ថ្ងៃហើយយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

ស្នូល: នៅ ១០ ថ្ងៃបានគេបញ្ជូនមកស្វាយ មកយាមស្វាយ យាមស្វាយ បានបីថ្ងៃបានគេដឹកទៅគេ រើសទ័ពចែកគ្នា ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: ចែកគ្នាបានខ្ញុំ បានខ្ញុំគេកាត់ទៅនៅស្រុកភ្នំស្រុក ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: បានខ្ញុំទៅឈរជើងនៅភ្នំស្រុក ឈរជើងនៅភ្នំស្រុកបានគេបញ្ជូនខ្ញុំឲ្យទៅនៅភ្នំខ្ពស់ ភ្នំកូនខ្ពស់យើងនេះ ។

ដានី : កាលពូទៅយាមនៅស្វាយហើយគេបែងចែកទឹកយ៉ាងម៉េច វ័រ:៥ ១ ពរបស់ពូហ្នឹងគេបែងចែក
យ៉ាងម៉េចខ្លះ?

ស្នូយ: ៥ ១ ៣ នេះ គេដកមកបំបែងឲ្យស្រុក ។

ដានី : ចឹងឲ្យស្រុក?

ស្នូយ: បាទ/ឲ្យមកស្រុក ចែកមកស្រុកព្រះនេត្រព្រះដង ចែកទៅស្រុកភ្នំស្រុកដង ។

ដានី : បាទ/ចឹងវ័រ:៥ ១ ពរបស់ពូហ្នឹងគេបំបែកជាពីរ?

ស្នូយ: បាទ ។

ដានី : គេបំបែកទៅស្រុកព្រះនេត្រព្រះមួយចំណែក គេបំបែកទៅស្រុកភ្នំស្រុកមួយចំណែក?

ស្នូយ: បាទ ។

ដានី : ហើយពូទៅខាងស្រុកភ្នំស្រុក?

ស្នូយ: បាទ ។

ដានី : ទៅស្រុកភ្នំស្រុកបានប៉ុន្មានទៅ?

ស្នូយ: ទៅស្រុកភ្នំស្រុកបានមួយកងធំ ។

ដានី : បានមួយកងធំ?

ស្នូយ: បាទ/មួយកងធំហ្នឹងវាមិនបានពេញទេ ថាបានពេញចុះបានគ្នា៧០ នាក់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: សល់ប៉ុន្មានទៅខាងតំបន់ សល់ប៉ុន្មានទៅតំបន់វ័រ:៥ ១ ៣ សល់ទ័ពចាស់របស់គេ ។

ដានី : បាទ/យល់ ។

ស្នូយ: គេទុក ។

ដានី : ចឹងទៅស្រុកភ្នំស្រុកមួយកងធំ មកស្រុកព្រះនេត្រព្រះមួយកងធំ?

ស្នូយ: បាទ ។

ដានី : ហើយសល់ប៉ុន្មានទៀតនៅក្នុងតំបន់?

ស្នូយ: បាទ/នៅក្នុងតំបន់គេដដែល ។

ដានី : ចឹងនៅក្នុងកងធំរបស់ពូពីណាគេជាប្រធាន?

ស្នូយ: ភា ណាក់ រងភាជន ។

ដានី : ចឹងពូមានភ្នំនាទីអីដែរ?

ស្នូយ: ខ្ញុំយុវជន ។

ដានី : ចឹងពុយរូជន?

សួយ: បាទ ។

ដានី : ចឹងនៅខាងស្រុកព្រះនេត្រព្រះមានពីណារិញ?

សួយ: ស្រុកព្រះនេត្រព្រះយើងខ្ញុំស្គាល់មិនដល់អត់ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: ព្រោះបែងចែកគ្នារួចដឹកទាំងយប់ ។

ដានី : ចឹងពូទៅខាងស្រុកភ្នំស្រុក?

សួយ: បាទ ។

ដានី : ពូយ៉ាងម៉េចទៅ កងធំពូធ្វើការងារអីខ្លះទៅនៅស្រុកភ្នំស្រុកហ្នឹង?

សួយ: គេដល់បញ្ជូនរួចបានថ្នាក់លើគេឲ្យដកពួកខ្ញុំនេះទៅឈរជើងនៅកូនខ្មែរ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: នៅនោះការពារភ្នំកូនខ្មែរគេហៅខ្សែត្រៀមទី៣ណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: នៅកូនខ្មែរនៅធ្មេញត្រី នៅឈូកអាង ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: នៅភ្នំទន្លេនា ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: ដាក់មួយក្រុមៗយាមខ្លាចបងប្អូនរត់ទៅថៃ ។

ដានី : ចឹងពូទៅដាក់ខ្សែត្រៀមនៅភ្នំខ្មែរនៅឈូកអាងអីហ្នឹង អាហ្នឹងការពារកុំឲ្យ?

សួយ: ចល័តរត់ទៅថៃ ។

ដានី : ចឹងកុំឲ្យចល័តរត់ទៅថៃ?

សួយ: បាទ! ខ្លាចគេរត់ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: ខ្ញុំនៅឈរជើងនោះរួចបានដកខ្ញុំមកវិញ ដកមកនៅជាមួយចល័ត ។

ដានី : ពូឈរជើងយាមនៅភ្នំរយៈពេលប៉ុន្មាន?

សួយ: នៅបានប្រហែលជាមួយឆ្នាំ អះមិនដល់មួយឆ្នាំទេ បានប្រហែលជាបីខែបានដកខ្ញុំមកអង្គភាពខ្ញុំវិញ ។

ដានី : បាទ/ពូការពូឈរយាមនៅភ្នំខ្លែងហ្នឹង?

សួយ: បាទ ។

ដានី : រយៈពេលបីខែហ្នឹងចាប់ពីខែណាដល់ខែណាឆ្នាំណាដែរ?

សួយ: ខ្ញុំចាប់យាមភិតមើលទៅចូលឆ្នាំរួច ចូលឆ្នាំរួចគេដកខ្ញុំទៅកូនខ្លែង ចូលឆ្នាំ៧/៦ណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: ដើមឆ្នាំ៧/៦ ហ្នឹង ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: ដកទៅកូនខ្លែងបានបីខែគេដកមកវិញ ដកមកកងតូច ដកមកកងតូចគេឲ្យមកនៅអាងត្រពាំង ថ្មនេះ ។

ដានី : បាទ/ខ្ញុំចង់ដឹងកន្លែងពូយាមនៅភ្នំកូនខ្លែងណាស់?

សួយ: បាទ ។

ដានី : ចឹងសកម្មភាពកាលហ្នឹងមានកងចល័តរត់ទៅចូលមុខព្រៃព្រៃខ្សែម្រៀមរបស់ពូ ពូមានចាប់បាន ច្រើនទេកាលហ្នឹង?

សួយ: អត់ដែលរត់ទេ ។

ដានី : អត់ដែលរត់ទេ?

សួយ: បាទ/ចល័តមិនដែលរត់ទេ ច្រើនតែរត់មានស្រុកឆ្ងាយៗ នៅស្រុកយើងនេះរត់ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: រត់មិនដែលដួបទេ គេស្គាល់ភូមិសាស្ត្រព្រៃ នៅយាមយើងនៅយាមបាញ់តែល្អស្រួលស្រួលស្រួល ប៉ុណ្ណោះឯង ។

ដានី : អ ។

សួយ: បើមានជាប់អន្ទាក់គេមានជាប់នៅព្រំដែននោះឯង ដែលគេដាក់ចំរូងអីហ្នឹង ពួកខ្ញុំយាមនៅខ្ទម ចេះ ។

ដានី : ចឹងភ្នំកូនខ្លែងនិងព្រំដែននៅឆ្ងាយពីគ្នាទៀត?

សួយ: ឆ្ងាយណាស់ ។

ដានី : ឆ្ងាយ?

សួយ: ភ្នំកូនខ្លែងនៅជាប់អាងត្រពាំងថ្មយើងនេះ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: ឃើញអានឃើញភ្នំកន្លែងសប្បុរសធម៌សម្រាប់ ជ្រុកព្រៃ ។

ដានី : ចឹងកាលហ្នឹងគេដាក់ខ្សែគ្រឿមពីរខ្សែកន្លែងពូមួយនិងព្រំដែនមួយទៀត?

សួយ: បាទខ្សែគ្រឿម ។

ដានី : បី?

សួយ: បាទដាក់កូនខ្លួនរួចដាក់កណ្តាលហើយ បាទដាក់តាមក្រវ៉ាត់ព្រំដែន ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: ហើយគេដាក់អន្ទូល ។

ដានី : ចឹងកាលពូយាមនៅហ្នឹងពូមិនដែល បាទចាប់បានអ្នកដែលរត់ទៅទេ?

សួយ: អត់ដែល បាទជួបអត់ដែល បាទចាប់ទេ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: មិនដែលបានឃើញផង គេរត់យ៉ាងណាផង ឃើញចល័តវាមកឃើញវាសុំទៅដឹកខ្នាយអីដូន
ទៅដឹកយកទៅវិញទៅតែប៉ុណ្ណោះ ។

ដានី : ចឹងមួយកងធំរបស់ពូយាមនៅហ្នឹង?

សួយ: បាទយាមនៅហ្នឹងតែបំបែកគ្នា ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: បំបែកមួយក្រុមៗ នៅតាមខ្ទមធ្វើរ៉ូងបេះទៅ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ: សម្រាប់ទាក់ទងគ្នាចល័តបេះដូរត បេះបន្លែបន្តវារអីទីពជូន ។

ដានី : បាទចឹងប្រធានពីបីខែមកពូដាស់មកវិញ?

សួយ: បាទដាស់មកនៅអានត្រពាំងថ្មនេះវិញ ។

ដានី : ខែណាឆ្នាំណាដែលពូបានដាស់មកអានត្រពាំងថ្មហ្នឹង?

សួយ: ខ្ញុំដាស់នៅចុងឆ្នាំ៧៦ យើងហ្នឹង ។

ដានី : ចុងឆ្នាំ៧៦?

សួយ: បាទ ។

ដានី : ខែប៉ុន្មានបើតាមពូស្មានមើល?

សួយ: អាខែក្រោយអាខែភ្លៀងទឹកលិចឡើងនេះណាស់ ខែទឹកឡើង ។

ដានី : មិនដែលខែកក្កដាអីទេ?

សួយ: ទេ អាខែក្លរយើងនេះ ប្រពន្ធនិយាយតថា ខែអាសាធ ។
 ដានី : ខែអាសាធអាចខែ៧/ខែ៧ខែ៨?
 សួយ: ខែជេសន៍ ។
 ដានី : ចឹងឥឡូវខែជេសន៍ហើយឥឡូវហ្នឹង?
 សួយ: ជេសន៍ហើយ ។
 ដានី : កាលពូទៅប្រហែលជាខែប៉ុន្មាន?
 សួយ: ខ្ញុំភ្លេចខ្ញុំចំណាំថាពួកខ្ញុំដើរមកវិញ ខែភ្លៀងទឹក ។
 ដានី : ទឹក?
 សួយ: បាទ! គេមកឲ្យធ្វើជំរុំនៅអាកាច់កែងអាន់ត្រពាំងថ្មយើងនេះ ។
 ដានី : បាទព្រោះចឹងមូលហេតុអីបានគេដកពូពីកន្លែងកូនខ្លួនឲ្យមកនៅអាន់ត្រពាំងថ្មហ្នឹង?
 សួយ: ព្រោះគេឲ្យយាម ព្រោះបទបញ្ជាគេឲ្យយាមទំនប់ យាមទំនប់ខ្លាចយើងធ្វើមិនស្អាតឲ្យមានទឹក
 គេនៅការពារគ្រួសារនិភ័យ ធ្វើមិនស្អាតប្រាប់គេ គេឲ្យមកបំពេញវិញ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: ឬមួយទំនប់វាប្រេះវាបាក់ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: ប្រៀបបានថាដូច លោកប្អូនធ្វើរួចហើយទៅចេះ ខាងមុខវាប្រេះ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: បានខ្ញុំប្រាប់គេ គេធ្វើនិរសាទៅ សម័យនោះគេហៅនិរសាសំបុត្រ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: និរសាប្រែថាសំបុត្រនេះឯង ធ្វើសំបុត្រឲ្យទៅគេ ធ្វើទៅគេគេមកដកកងចល័តមកបំពេញវិញ
 ឲ្យស្អាត ។
 ដានី : ចឹងពីណាគេមកបញ្ជាពូដកពូពីកូនខ្លួនមកវិញ មកខាងទំនប់ហ្នឹងណាស់?
 សួយ: អាហ្នឹងបញ្ជាការកងធំគេដក ។
 ដានី : បញ្ជាការកងធំ?
 សួយ: បាទ ។
 ដានី : តា ណាកអីហ្នឹង?
 សួយ: តា ណាកបញ្ជាការកងធំគេស្តាប់បញ្ជាខ្សែបណ្តាញរបស់គេពួកតា វាល្អ ។

ដានី : តា វ៉ាល់?
 សួយ: បាទ/តា វ៉ាល់បទបញ្ជាគេប្រើគេប្រាប់លោកប្អូនចេះ លោកប្អូនទទួលបញ្ជាប្រាប់ទៅពួកខ្ញុំដក
 កំលាំងប៉ុណ្ណាៗកមកបំពេញអានេះ នេះការទំនាក់ទំនងគ្នា ។
 ដានី : បាទ/ពេលហ្នឹងពូមានស្គាល់តា វ៉ាល់នៅពេលពូនៅកូនខ្មែរហ្នឹង?
 សួយ: ខ្ញុំរស់នៅជាមួយកាត់យូរក្រាន់ដែរ ។
 ដានី : រស់នៅជាមួយកាត់តាំងពីពេលណា?
 សួយ: ពីឆ្នាំ៧៥ ដែលកាត់បានប្រពន្ធកាត់ការតាំងពីឆ្នាំ៧៥ ការនៅស្ងាយនៅរដ្ឋល ។
 ដានី : ប្រពន្ធកាត់ការនៅឆ្នាំ៧៥ ?
 សួយ: បាទ/ចុងឆ្នាំ៧៥ ប្រពន្ធកាត់ការ ។
 ដានី : ការនៅណា?
 សួយ: ការនៅស្ងាយចាប់ដៃគ្នា ។
 ដានី : បាទ/ប្រពន្ធកាត់ឈ្មោះអី?
 សួយ: ខ្ញុំភ្លេចប្រពន្ធកាត់ ។
 ដានី : យាយភីមយាយភិន?
 សួយ: ភ្លេចឈ្មោះប្រពន្ធកាត់បាត់ កាត់ការជំនាន់គ្នាជាមួយតា ម៉ែនការដំណាលគ្នាហ្នឹង ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: ការទាំងពីរនាក់ ។
 ដានី : ប្រពន្ធកាត់អ្នកស្រុកណា?
 សួយ: ប្រពន្ធកាត់មើល ភ្លេចប្រពន្ធកាត់មិនមែនជាអ្នកសៀមរាបទេ ប្រពន្ធកាត់និយាយចិនៗ ដែរ ។
 ដានី : នៅណាមកពីខាងណា?
 សួយ: ខ្ញុំថាដូចជាមកពីខាងបាត់ដំបងប្រពន្ធកាត់ ។
 ដានី : បាទ/ចិនថាស្គាល់កាត់តាំងពីឆ្នាំ៧៥ ពូមានប្រសាសន៍មិញថា៧៥ពូនៅខាងកងចល័តនៅព្រៃ
 មាននៅធ្វើកងទ័ព?
 សួយ: ចុងឆ្នាំ៧៥ណាស់ ដើមឆ្នាំ៧៥ខ្ញុំនៅចល័ត ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: ចុងឆ្នាំ៧៥នេះខ្ញុំនៅទ័ព ។
 ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: និយាយទៅក្នុងមួយឆ្នាំនេះឯង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: រើសទ័ពបានកាត់ កាលប្តឹងអត់ចល័តទេ តា រាល់កាត់នៅប្រធានទ័ព ។

ដានី : នៅជាប្រធានទ័ព?

ស្នេហា: បាទ/កាត់រងតា ភី ។

ដានី : រងតា ភី?

ស្នេហា: បាទ ។

ដានី : ចឹងកាលប្តឹងគេជ្រើសរើសទ័ពប្តឹងពូទៅស្វាយប្តឹងជួបកាត់នៅស្វាយប្តឹងជួបនៅណា?

ស្នេហា: ជួបកាត់នៅនេះឯងនៅរដ្ឋបាលប្តឹង កាត់អត់មាននៅស្វាយទេ កាត់នៅប្តឹងរដ្ឋបាល ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: តា ម៉ែនកាត់នៅស្រុកព្រះនេត្រព្រះនេះ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: តា រាល់នៅរដ្ឋបាលបានកាត់ការប្រពន្ធចូច តា ម៉ែនយកប្រពន្ធកាត់ដូរកាត់នៅកាប់កែងជាប់ យើងនេះ ប្រជាជនរាល់ថ្ងៃអាជ្ញាវរទៅដប់នេះ ។

ដានី : នៅដប់រ៉ាំរ៉ៃនេះ?

ស្នេហា: បាទ/ប្តឹងដូរតា ម៉ែន ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: តា រាល់កាត់នៅរដ្ឋបាល ។

ដានី : រដ្ឋបាលនៅណា?

ស្នេហា: នេះរដ្ឋបាលព្រៃមានយើងនេះ ។

ដានី : អ! ។

ស្នេហា: តែនិរសាកាត់ខ្មោចលោកវង់ៗនោះឯង អារវង់វាពួកម៉ាកខ្ញុំវានិរសាកា រាល់នេះឯង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: ពីរនាក់ខ្មោចអាឈ្លឹមនៅបំរើកាត់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហា: នៅបំរើតារាល់បានដល់ឆ្នាំ៧៦ នេះ បានដកតារាល់ចេញពីទ័ពក្តាប់ចល័តតំបន់ ។

ដានី : ឆ្នាំ៧៦?

ស្នេហៈ : បាទ/ក្តាប់ចល័តម៉ាត់បន្តិចទាំងអស់ ។

ដានី : បាទ/ចឹងតាត់ដកចេញពីទីត?

ស្នេហៈ : បាទ/ដកចេញពីទីតហើយតាត់ឈប់ពង្រឹងទីតហើយ ។

ដានី : បាទ/កាលពីដំបូងតា ក៏តាត់ជាប្រធានយោធាតំបន់៥ ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ហើយតា វាល់ហ្នឹងតាត់អនុយោធាតំបន់៥ ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ដល់ឆ្នាំ៧៦ ហ្នឹងគេដកតាត់ចេញពីយោធាមកក្តាប់ចល័ត?

ស្នេហៈ : មកក្តាប់ចល័តទាំងអស់ ។

ដានី : ចឹងមកក្តាប់ចល័តទាំងអស់?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ចឹងគេដកពូជកូនខ្មែរមកយាមទំនប់ហ្នឹង ពូថាខែក្ស័រឆ្នាំ៧៦ ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ខែក្ស័រហ្នឹង កាលហ្នឹងពូជឃើញទិដ្ឋភាពយ៉ាងម៉េច កន្លែងត្រពាំងថ្មកាលពូមកដល់ដំបូង?

ស្នេហៈ : ខ្ញុំមើលទៅឃើញចេនិយាយពីរឿងទំនប់វាលើកវាមិនទាន់រួចណាស់ ចល័តវាច្រើន ចល័តវាច្រើនតែទៅផ្ទះចេះ បាទពួកឈ្នួបពួកអីហ្នឹង ពួកឈ្នួបភូមិគេដាក់ខ្សែគ្រឿមចាប់បញ្ជូនទៅវិញ បើរឿងផ្នែកទំនប់ដែលប៉ះពាល់រឿងចល័តអីទេ ។

ដានី : អត់ខ្ញុំចង់ដឹងថា ពូចេញពីកូនខ្មែរមកត្រពាំងថ្មដំបូងណាស់?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ពូកាលហ្នឹងទំនប់ហ្នឹងគេលើកហើយបូកមិនទាន់លើកទេ កាលពូទៅដល់ដំបូង?

ស្នេហៈ : គេទើបចាប់ផ្តើមលើកវារួចម៉ាកង្វះ ចឹងណាស់ ម៉ាឡាណាស់ ។

ដានី : ពេលហ្នឹងពូឃើញយ៉ាងម៉េច លើកដីម៉េចវាមានរាងជាទំនប់ហើយបូមមិនទាន់មានអីទេ?

ស្នេហៈ : អត់ទេ គេកំពុងតែដឹកហ្នឹង ដឹកវែករៀបចំជាទំនប់ទៅគេដាក់ខ្សែជាបណ្តើរទៅណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : បាតក៏១៥ ម៉ែត្រទៅកំពស់វា៥ ម៉ែត្រទៅ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ខ្លួនលើវា៥ ម៉ែត្រទៅ ។

ដានី : តែកាលប្តឹងពូទៅដល់ដំបូងប្តឹងឃើញជាបង្កើតឃើញជាបុស្សអីមានឃើញជាដីទេ?

ស្នូយ: ដីដង អ្នកលើក្នុងមួយកងៗក៏រួចទៅអ្នកមិនទាន់រួចទៅចល័តវាមានកងពិសេសរបស់គេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: មានកងពិសេសមានកងថ្លើជើង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: កងពិសេសស៊ីមួយថ្ងៃពីរកំប៉ុងម្នាក់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: កងស្មើជើងមួយថ្ងៃមួយកំប៉ុង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: កងពិសេសមួយម៉ែត្រក៏បែកតែឆ្នាំទេ ៨អំរែក ។

ដានី : មួយម៉ែត្រក៏ប?

ស្នូយ: មួយម៉ែត្រក៏ប៨អំរែក បង្កើតប៉ុន្មាននេះណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: បង្កើតកែវទៀតស្រីៗ រត់ឡើងចេះ ឡើងចាក់ៗ អាហ្នឹងកងពិសេសគេ ។

ដានី : ចឹងកាលពូទៅចុងឆ្នាំ៧៦ ប្តឹងមានឃើញគេកែវដីអីហើយ?

ស្នូយ: បាទកែវដីហើយ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: កែវដីឡើងដល់ឆ្នាំ៧៧ ពាក់កណ្តាលឆ្នាំចូលឆ្នាំ៧៨ បាទប្តឹងប៉ុន្មាន ។

ដានី : តែពូកាលប្តឹងពូទៅដល់ដំបូងប្តឹងឃើញថា កងចល័តណាខ្លះដែលធ្វើទំនប់ប្តឹង កាលប្តឹងពូថា តារាល់កាត់ជាប្រធានកងចល័តតំបន់ ចឹងហើយមានកងចល័តណាទៀតក្រៅពីកងចល័តតំបន់ ប្តឹងធ្វើការនៅប្តឹងដែរ?

ស្នូយ: អត់មានកងចល័តណាទេ សុទ្ធតែចល័តតំបន់ទាំងអស់ ព្រោះចល័តតំបន់បានន័យថាដូច បើ យើងនិយាយទៅថាអ្នកធ្វើការនេះរាជការ អាមួយចល័តភូមិ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: អាមួយគេហៅចល័តសហករណ៍ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: ចល័តសហករណ៍នោះអត់មានក្របខ័ណ្ឌទេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : បើចល័តតំបន់គេមានក្រុមខ័ណ្ឌរបស់គេ មានពេទ្យតំបន់របស់គេមើល ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ហើយមានមេធំគេទទួលខុសត្រូវទៀត បើច្បាប់ទំលាប់វាដូចទ័ពចិន្ត័យ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : តែវាចល័តតែខោអាវគេបើកស្អាតៗដូចតែទ័ព ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : តែគេស៊ីបបូរហូហៀររបស់គេ ។

ដានី : បាទ! ហើយវាមានមួយទៀតពូ កាលប្តឹងពូទៅដល់ទំនប់ត្រពាំងថ្មប្តឹង ពូដឹងថាកាលប្តឹងទំនប់ ត្រពាំងថ្មប្តឹងដំបូងគេក្រោងវាធ្វើប្តឹង ពីណាគេជាអ្នកចាប់ផ្តើមធ្វើទំនប់ប្តឹង?

ស្នេហៈ : អ្នកដែលចាប់ក្រោងធ្វើទំនប់ប្តឹងនោះ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : គឺដែនការមកពីថ្នាក់លើ មកពីគា វាល់ប្តឹងបណ្តាយ ។

ដានី : មកពីគាវាល់?

ស្នេហៈ : បាទ! មកពីគាវាល់គាត់មានកំរោងធ្វើជាអាងទឹក ។

ដានី : ធ្វើជាអាងទឹក?

ស្នេហៈ : បាទ! បើអាស្ថានធំនេះធ្វើមិនទាន់រួចនោះគេហៅជាន់ម្នុង ។

ដានី : ជាន់ម្នុង?

ស្នេហៈ : ជាន់ម្នុងធ្វើ កាត់សំបាប់ហើយ ។

ដានី : ជាន់ម្នុងប្តឹងកាត់ធ្វើអី?

ស្នេហៈ : កាត់មេជាន់ស្ពាន ។

ដានី : មេជាន់ស្ពាន?

ស្នេហៈ : ស្ពានធំធ្វើមិនទាន់រួចទេ ដែលមានបង្កើតលើប្រុងនោះ ។

ដានី : ស្ពានធំនៅណា?

ស្នេហៈ : ស្ពានធំនៅអាងត្រពាំងថ្មនោះ គេហៅស្ពានទី១ណាស់ ។

ដានី : ស្ពានទី១ ប្តឹងជាន់ម្នុងអ្នកធ្វើ?

ស្នេហៈ : បាទ! ជាន់ម្នុងកាត់ធ្វើ ។

ដានី : ចឹងក្រុមជាន់ម្នាក់មានគ្នាច្រើនទេ?
 សួយ : មានកូនជាន់គាត់មួយក្រុម តែខ្ញុំអត់ស្គាល់ឈ្មោះទេ ស្គាល់តែជាន់ម្នាក់មួយទេ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ : តែយើងរើសចល័តទៅអ្នកណានេះគាត់ទាញយកទៅជួយធ្វើគាត់ ។
 ដានី : បាទចឹងទំបន់ហ្នឹងតា វាល់មានកំរោងធ្វើជាន់អាងទឹក?
 សួយ : បាទ ។
 ដានី : គេធ្វើជាអាងទឹកធ្វើអី?
 សួយ : គេធ្វើជាអាងទឹកដើម្បីឲ្យប្រជាជនធ្វើស្រែច្រាំង ។
 ដានី : ធ្វើស្រែច្រាំង?
 សួយ : បាទ ។
 ដានី : ធ្វើស្រែច្រាំងហ្នឹងប្រជាជននៅកន្លែងណាដែលអាចធ្វើស្រែច្រាំងបាន?
 សួយ : ប្រជាជនយើងគ្រប់ម៉ាស្រុកភ្នំស្រុកយើងហ្នឹង ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ : ទឹកវាបាញ់មកទាំងអស់មកដល់ស្រុកព្រះនេត្រព្រះយើងនេះ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ : ប្រឡាយទឹកមកដល់ឃុំរហាលយើងនេះ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ : ហើយចាក់ទៅខាងនោះទៅស្ទឹងនោះ ។
 ដានី : បាទចឹងហេតុបានជាពូជីនថា តារាល់ហ្នឹងជាដើមគំនិតជាអ្នកគ្រោងធ្វើទំបន់ហ្នឹង?
 សួយ : ពីព្រោះគាត់ អ្នកបញ្ជាហើយគាត់ជាអ្នកធ្វើការខុសត្រូវ គាត់ជាអ្នកវាស់វែង ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ : គាត់អ្នកវាស់វែងធ្វើហើយគាត់អ្នកដឹកស្បៀងអ្នកណាភ្នំស្រុកបញ្ជារបស់គាត់ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ : ត្រូវតែធ្វើមិនថាការស្ទង់ដក ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ : ត្រូវបញ្ជាពីតា វាល់ ។
 ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ឲ្យស្ត្រីស្រីនេះស្រីនោះឲ្យរួចអី កាត់ឲ្យធ្វើឲ្យរួចទំនប់គ្រងណាដែលបែកកាត់ធ្វើ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : កាត់ប្រាប់ឲ្យធ្វើ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ព្រោះកាត់ធំជាងគេម៉ាតំបន់៥ យើងនេះ មានតែភារ៉ាល់ទេធំជាងគេ ធំជាងគេដែលបណ្តា
តំបន់ណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : កាត់ក្តាប់ទាំងអស់ម៉ាតំបន់៥ ហ្នឹង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : មានតែភារ៉ាល់មួយទេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : បាទល្អឺឈ្មោះកាត់គេហៅទំនប់ភារ៉ាល់ៗ ហ្នឹង ។

ដានី : ទំនប់ភារ៉ាល់មួយណាទំនប់មួយណា ?

ស្នេហៈ : ទំនប់ភារ៉ាល់មានទំនប់នេះមួយ ។

ដានី : ទំនប់ពីកំបោរទៅស្រះហ្នឹង ?

ស្នេហៈ : បាទអាហ្នឹងទំនប់ភារ៉ាល់ដែលហ្នឹង អាអាងត្រពាំងថ្មនេះក៏ទំនប់ភារ៉ាល់ដែរ អាអាងស្តាន
ស្រែនោះក៏ទំនប់ភារ៉ាល់ដែរ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ភារ៉ាល់កាត់អ្នកធ្វើ ។

ដានី : ចឹងគណៈតំបន់៥ ហ្នឹងពិណគេជាគណៈតំបន់៥ ?

ស្នេហៈ : ភារ៉ាល់ ហ្នឹង ។

ដានី : ភារ៉ាល់ ហ្នឹង ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ចុះអនុភារ៉ាល់ ហ្នឹងមានពិណទៀត ?

ស្នេហៈ : ខ្ញុំអត់ស្គាល់គេអស់ទេ ដឹងអ្នកដែលធ្វើការមានតែភារ៉ាល់ ភារ៉ាល់ ភារ៉ាល់ ភារ៉ាល់ ភារ៉ាល់ ម៉ោង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ភារ៉ាល់ពីដើមមិញកាត់ធ្វើការតំបន់ដែរ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : ដល់ បាន បែកមក បាន គាត់ មក កាន់ ក្បាប់ ព្រះ នេត្រ ព្រះ នេះ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : ដល់ ពេល រំលែក ទ័ព បែក គ្នា គាត់ នៅ គណៈ ស្រុក ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : កាល ពី ដើម មិញ គាត់ ជា មេ ទ័ព ដូច គ្នា ដែរ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : គាត់ ឡើង មក ប៉ុន រឿង នេត្រ ហ្នឹង ខ្ញុំ ស្គាល់ គ្នា អត់ អស់ ទេ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : ព្រោះ យើង វា មិន បាន ដឹង ដល់ ដូច ជា ព្រឹក ល្ងាច ។

ដានី : ចុះ កាល ធ្វើ ទំនប់ ធ្វើ អី ហ្នឹង តា ហ្នឹង គាត់ មាន មក ទេ ?

សួយ : គេ មក ដែរ គេ មក ទស្សនៈ កិច្ច ទស្សនៈ កិច្ច ដូច ជា គេ មក មើល បាន ប៉ុណ្ណា អី ប៉ុនណី ពួក ភ្ញៀវ ចិន ពួក អ៊ីម គេ ថា អង្គការ ៗ ហ្នឹង ពួក ចិន ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : គេ ហៅ ប្រទេស ស្ទី នោះ ទេ គេ មក បី ប្រទេស ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : មក គេ មក ពាក់ អាវ ស៊ែ ត្រីម នេះ បើ កឡាន មក បើ ពួក ខ្ញុំ ត្រៀម តាម អាង ចេះ មិន ឲ្យ បែរ មុខ ចំ ទេ ឲ្យ បែរ ខ្នង ដាក់ គេ បាន ន័យ ថា គេ មិន ឲ្យ យើង យើង ឃើញ មុខ គេ ណាស់ បែរ តែ ខ្នង ដាក់ ទៅ តែ ចេះ គេ បើ កឡាន ក្រោយ ខ្នង ចេះ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : អា ហ្នឹង គេ ថា ពួក ចិន និង ប្រទេស ណែ ប្រទេស មួយ ទៀត ដែល មក មាន ពី ប្រទេស ។

ដានី : ចឹង ពូ ថា ពួក ចិន មក ហ្នឹង មក ឆ្នាំ ណា ខែ ណា ឆ្នាំ ណា ទៅ ?

សួយ : មក កាល ឆ្នាំ ៧៧ ហ្នឹង ៧៧ មក ៧៦ ក៏ មក មួយ ឆ្នាំ មក ពី រដង ។

ដានី : តែ ពេល ពូ ទៅ នេះ ហ្នឹង ចុង ឆ្នាំ ៧៦ ?

សួយ : បាទ តែ ពូ ដឹង រឿង តែ គេ មក ប៉ុន យើង នៅ នោះ យើង ត្រៀម អី ព្រឹក ត្រៀម ។

ដានី : តែ ពូ បាន ឃើញ គេ ដែល អត់ ?

សួយ : ខ្ញុំ ឃើញ តែ ក្នុង ឆ្នាំ ៧៧ ទេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: ៧៧ បានខ្ញុំដកមកបានឃើញ ។

ដានី : ៧៧ ខែណាដែលឮឃើញហ្នឹង ?

ស្នូយ: មកអាខែយើងស្រូវមិនទាន់ដើមទេ ទើបពាក់កណ្តាលដូវត្រីមករាលដង្កង់ហ្នឹង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: គេមកមើលស្រូវស្រែតាមសាលា គេហៅសាលាឆន្ទានណាស់ ។

ដានី : ចឹងកាលហ្នឹងពូចិនដិះអីមក ?

ស្នូយ: ដិះឡាន ។

ដានី : ដិះឡានគេម៉ាកអីទៅ ?

ស្នូយ: ឡានគេពិបាកប្រាប់អាឡានទាហានយើងអាស្ត្រីគេ ដូចកុំម៉្លងការហ្នឹងឡាននោះឯង ។

ដានី : ដិះមកមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់ ?

ស្នូយ: មួយឡានមានគ្នាពីរនាក់ បើឡានក្នុងដូចឡានទេសចរណ៍យើងសព្វថ្ងៃក្នុងតូចណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: ដូចឡានទេសចរណ៍ចេះឯងតែវាផុតតូច ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: អា នោះដឹកគ្នាច្រើន ។

ដានី : បាទ ចឹងពូនៅចិនមកចឹងពីណាគេជាអមដំណើរជាមួយចិនហ្នឹង ?

ស្នូយ: ហ្នឹងពួកខាតតា ហ្នឹង ពួក តា ភី ហើយហ្នឹងទ័ពក្រុមភាគគេឆ្នកអេសឆ្នក ។

ដានី : អ! ចឹង ។

ស្នូយ: គេមានទ័ពពីរបក្ស ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: អ្នកធំមកគេមិនឲ្យពួកគំបន់ការពារទេ គេឲ្យទ័ពក្រុមភាគ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: ភាគនោះបើនិយាយទៅគេថាកងពិសេសរបស់ជាតិគេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: គេថាអ្នកស្មោះត្រង់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: អាវុកេពណ៍អាចម៍សេះយើង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: គេហៅពួកភាគ ។

ដានី : ពួកភាគ?

ស្នេហៈ: បាទៗ! ភាគនៅចំការករយើងសព្វថ្ងៃ កន្លែងចំការករនេះកន្លែងទីតាំងភាគនៅ ។

ដានី : ចំការករ?

ស្នេហៈ: ចំការករស្នេហៈយើងនេះ ។

ដានី : ចំការករស្នេហៈហ្នឹង?

ស្នេហៈ: បាទ ។

ដានី : អាហ្នឹងទីតាំងភាគនៅដែរ?

ស្នេហៈ: ទីតាំងភាគនៅមួយកងពល ។

ដានី : កងពលរបស់ព័ណ្ណកេហ្នឹង?

ស្នេហៈ: ខ្ញុំអត់ដែលស្គាល់គ្នាទេ គ្រាន់តែដឹងថា គេពួកអាវុកេស្រុក៧/ខ្ញុំដឹងថាវរៈវា វរៈស្រុក៧/វានៅ
ហ្នឹងមួយជួរភូមិភាគដូនយើងហ្នឹង ដូនជាល ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: អាហ្នឹងពួកភាគវរៈស្រុក៧ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: ខ្ញុំដឹងថាវរៈវាមិនថាកងពល វរៈគេក៏មិនដែលស្គាល់ឈ្មោះគេ ។

ដានី : បាទ! ច័ន្ទមានស្គាល់ភូមិភាគទេ ភូមិភាគមានព័ណ្ណខ្លះ?

ស្នេហៈ: ភូមិភាគខ្ញុំស្គាល់តែ តា ញឹមមួយទេ ។

ដានី : ស្គាល់តែតា ញឹមមួយទេ?

ស្នេហៈ: បាទ! តា ញឹមគាត់គណៈភូមិភាគ ។

ដានី : គណៈភូមិភាគអ្នកផ្សេងទៀតអត់ទេ?

ស្នេហៈ: បាទ! អត់ស្គាល់ទេ ស្គាល់តែតា ញឹម គាត់ធ្លាប់មកប្រជុំ ។

ដានី : គាត់មកប្រជុំឆ្នាំណា?

ស្នេហៈ: គាត់មកប្រជុំកាលឆ្នាំ៧/៦ គាត់មកប្រជុំនៅភ្នំស្រុក ។

ដានី : ប្រជុំនៅភ្នំស្រុក?

ស្នេហៈ : បាទ/ប្រជុំនៅសាលាស្រុកភ្នំស្រុកយើងនេះ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : នោះកន្លែងដាក់ទ័ពខ្មែរក្រហមពួកខ្ញុំនៅហ្នឹងឯង ។

ដានី : បាទ/ចឹងកាលនៅត្រពាំងថ្មកាត់មានដែលមកទេ?

ស្នេហៈ : ទេ កន្លែងត្រពាំងថ្មដូចជាជាកន្លែងយើងកូនចៅយើងបេញទៅធ្វើការពួកអាងត្រពាំងថ្មអី តែទី
កាំងអ្នកធំគេឈរជើងនៅកន្លែងភ្នំស្រុកហ្នឹងឯង កន្លែងសាលាស្រុកនោះណាស់ ពេលហៅពួក
ខ្ញុំដកមកវិញមកឈប់កន្លែងសាលាស្រុកនោះ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : នៅឃ្លាំងអង្ករឃ្លាំងអីបើក ក្នុងចូលឆ្នាំគេបើកសិទ្ធិឲ្យយើងមកចូលឆ្នាំបីថ្ងៃដូចយើងចេះឯង ។

ដានី : បាទ/ចេះតូចដូចជាអ្នកដឹកនាំមកពីភ្នំពេញមកពីខាងមជ្ឈិមបក្សខាងអីខាងអ្នកធំៗ ពុំមានដែលពុំ
មានដែលឃើញពួកកាត់ចុះមកខាងទំនប់ត្រពាំងថ្មហ្នឹងដែលទេ?

ស្នេហៈ : ខ្ញុំឃើញខ្ញុំពុំទៅតែគេមក តែខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ឈ្មោះ ប៉ុន្តែយើងទំនប់ចុះគេមិនដែលឲ្យយើងទៅ
ជិតគេទេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ប្រៀបប៉ុន្មានថា ដូចលោកប្អូនឯងអញ្ជើញមកដូចវត្តចេះ ពួកខ្ញុំនៅនេះហើយ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : នៅការពារមិនថាលោកណាមកដឹងថា គណៈភូមិភាគមកជាមួយ ដឹងថា គា ញឹមកាត់មកប៉ុន
នាក់ធំផ្សេងៗពួកភ្ញៀវចិនភ្ញៀវអីមក យើងដឹងថាពួកចិនមកហើយ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ដឹងគ្នាយើងប្រាប់មកគេអូ គេប្រើគេអូអាសន៍វាំងសែនយើងប៉ុន្តែនេះ អាដាក់បង្កើលគេ
ប្រាប់ឲ្យគ្រឿងពួកភ្ញៀវចិនមកដល់ចេះឯង យើងក៏គ្រឿងទៅតែមិនដឹងជានរណាទេមកជា
មួយ គេមកទស្សនៈមួយប្រាវគេឡើងឡានបិតខ្លីបទៅវិញ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : គេទៅហូបបាយនៅស្វាយវិញ ។

ដានី : អត់មានដែលពុំថាឈ្មោះ ប៉ុល ពត អ្នកផ្សេងៗទៀតអីមកអីមានដែលពុំទេ?

ស្នេហៈ : អត់ទេ ប៉ុល ពតអត់មានដែលឃើញមកដល់នេះទេ អត់ដែលមកទេ មិនដែលពួកមកដល់ទេ
ក្រែងលោកគ្រឿងស្វាយនោះមិនដឹងទេណាស់ ។

ជានី : ចឹងអ្នកផ្សេងទៀត?
 សួយ: អ្នកផ្សេងទៀតតែងពួកដល់ នៅក្រោមគាត់ដែលពួ តែគាត់មិនដែលមកដល់ទេ ។
 ជានី : បាទ ។
 សួយ: ព្រោះតំបន់គ្រងនេះ តំបន់ភ្នំស្រុកតំបន់វាព្រៃណាស់ ។
 ជានី : បាទ ។
 សួយ: គេមកគេមកត្រឹមតែត្រួតពិនិត្យនិងស្វាយ ។
 ជានី : បាទ ។
 សួយ: នៅស្វាយចេះ ប៉ុល ពតមកស្វាយចេះទ័ពតាមដួលនេះត្រូវត្រៀមបិតបរាបណាមិនឲ្យប្រជា
 ជនចេញ ។
 ជានី : ប៉ុល ពតមកស្វាយឆ្នាំណា?
 សួយ: ទេ អត់ទេបាទន័យថាខ្ញុំវាមិនដឹង ។
 ជានី : បាទ ។
 សួយ: បើថាគេមកគេមកនៅហ្នឹងស្វាយ ព្រោះខ្ញុំនៅអាងត្រពាំងថ្មនេះ ។
 ជានី : បាទ ។
 សួយ: យើងគិតតែមុខសញ្ញាយើង បើហ៊ានតែខុសគេយកយើងទៅវ៉ែចោលហើយ បើថាយើង
 យាមទំនប់ចេះ បើបាក់ទំនប់យើងមិនរាយការណ៍ឲ្យគេ ទំនប់ហ្នឹងបាក់យ៉ាង ។
 ជានី : ចឹងពូនិយាយបកមកកន្លែងត្រពាំងថ្មវិញ ចឹងកន្លែងត្រពាំងថ្មបើតាមពូដឹងកងដែលលើកទំនប់
 ហ្នឹងប្រហែលជាប៉ុន្មានទៅ គិតជាកងធំកងវែរវិញប៉ុន្មានទៅដែលលើកនៅត្រពាំងថ្មហ្នឹង?
 សួយ: ចំនួនមនុស្ស ។
 ជានី : បាទ! គិតចំនួនមនុស្សគិតជាវែរ: ជាកងវិញ?
 សួយ: ចំនួនមនុស្សរាប់ម៉ឺនណាស់ ។
 ជានី : រាប់ម៉ឺន?
 សួយ: បាទ! រាប់ម៉ឺននាក់ ។
 ជានី : បាទ ។
 សួយ: ព្រោះវាម៉ាតំបន់៥ ប្រមូលយកទាំងអស់ ។
 ជានី : បាទ ។
 សួយ: យុវជននិងយុវនារី ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : គេហៅយុវជននៅតាមភូមិករស្រុកកំណើតនៅថ្មពួកនៅស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកភ្នំស្រុកម៉ា តំបន់៥ យកមកទាំងអស់ហើយ ចុះមកបងប្អូនថ្មីយើងដឹកមកពីភ្នំពេញមកទៀត ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : មកច្រើនណាស់ ។

ដានី : កាលហ្នឹងមានកងវរៈសេនាតូចវរៈសេនាធំទៅ?

ស្នេហៈ : បើនិយាយពីកងវរៈសេនាធំ ខ្ញុំចាំវាមិនបានអស់ខ្ញុំដឹងព្រោះមនុស្សវាច្រើនណាស់ ហើយខ្ញុំ មិនស្គាល់គេអស់ផង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : គ្រាន់ដឹងថាចំនួនមនុស្សដែលនៅវាច្រើន ចាប់ពីអាងត្រពាំងថ្មនេះនៅទាល់ពន្លាទោះ ។

ដានី : ដល់ពន្លា?

ស្នេហៈ : បាទដល់ពន្លាកំលាំងដែលលើកហ្នឹងដល់ពន្លា ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : មានមនុស្សរាប់ម៉ឺន ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ហើយលោកប្អូនឯងដើរធ្វើការទៅមកបង់ភ្នំមកវិញ ។

ដានី : បាទចឹងកាលហ្នឹងពូថាបាតក្រោមទំនប់ហ្នឹងរបរវែងប៉ុន្មាន?

ស្នេហៈ : ១០ បាត១៥ ។

ដានី : ចឹងកំពស់?

ស្នេហៈ : កំពស់៥ ម៉ែត្រ ។

ដានី : កំពស់៥ ម៉ែត្រចឹងខ្លួនទំនប់?

ស្នេហៈ : ខ្លួនវា៥ ម៉ែត្រ ។

ដានី : ចុះបណ្តោយ?

ស្នេហៈ : បណ្តោយវាមិនដឹង ។

ដានី : ចឹងពីត្រពាំងថ្មទៅពន្លាដូចពូថាមិញទោះ?

ស្នេហៈ : បាទវាឆ្ងាយណាស់ អាចម៍ដីនោះឆ្ងាយណាស់ ។

ដានី : ឆ្ងាយ?

ស្នេហៈ: បើយើងប៉ាន់ជាកីឡូដិត ១០ គីឡូ ។

ដានី : ដិត ១០ គីឡូ?

ស្នេហៈ: បាទ! ព្រោះបិទប្រព័ន្ធទឹកចាក់មកពីព្រលើមកធ្វើជាអាណា ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: ដល់ពេលគេលែងត្រីគេដឹកមកយប់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: គេលែងត្រីប្រាត្រីអីៗ នោះគេចាក់លែងប្រហែលជា ១០ ឡាន ។

ដានី : បាទ! អ្នកដែលនេះអ្នកដែលលើកទំនប់កងចល័តអីចឹងណាស់ មានបញ្ហាដូចពួកគាត់មាន សមាសភាពប្តូរពួកគាត់ធ្វើការមានបញ្ហាអីចឹងពួកអ្នកយាមអីចឹងយើងដូចជាគា រាល់បញ្ហាមកពូ ឲ្យពូហៅពួកគាត់និងទៅប្តូរក៏យ៉ាងម៉េចកាលហ្នឹង?

ស្នេហៈ: ពេលមានបញ្ហាក្នុងកងក្នុងក្រុមរបស់គេ វាវៈសេនាធំគេអ្នកធ្វើការគេមិនដែលទាក់ទងទ័ពទេ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: គេចង់ដូចជាអ្នកណាដែលនឹកមានចេះទៅ គេថាដឹងនឹកសត្វអារម្មណ៍ចឹងទៅបញ្ហាការកងធំ ឬកងតូចគេ កងធំគេដឹកមានអន្ទូងទៅបើហ៊ានតែដើរវេសអន្ទូងគេថាយើងមិននឹកមានទេ អន្ទូងនោះបើថាធ្លាក់ហើយឆាប់ហើយ ដើរគេចចេញ ។

ដានី : ចឹងមានករណីនៅលើកទំនប់ត្រពាំងថ្មភាគច្រើនថាមានអ្នកដែលលើកហ្នឹងដូចបញ្ហាខ្ញុំក៏មាន មើលអត់ឃើញពេលយប់មែនទេ?

ស្នេហៈ: បាទ! ដូចបញ្ហាខ្ញុំក៏មានហ្នឹងហើយ ។

ដានី : ហើយពេលដែលចង់ដឹងថា អ្នកហ្នឹងខ្ញុំក៏មែនឬមិនខ្ញុំក៏មែនហ្នឹង ។

ស្នេហៈ: បាទ ។

ដានី : គេឲ្យដើរ?

ស្នេហៈ: បាទ! អ្នកជាគេដឹកដៃទៅ ទៅដល់អន្ទូងចេះគេដឹកចំអន្ទូងបើយើងខ្ញុំក៏មែនដើរធ្លាក់អាហ្នឹងគេ អោបចង្កេះទាញមកវិញ ប៉ុន្តែយថាយើងខ្ញុំក៏មែន ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: គេឲ្យសម្រាក ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ: បើយើងដឹកទៅឃើញអន្ទូងហើយដើរគេចចេញ អាអ្នកក្រោយប្រានទម្ងាក់ ។

ដានី : ចឹងវិញ?

ស្នូយ: បាទ ។

ដានី : ចឹងពួកគេចាប់ឃើញដួលភ្នែកអត់រឿងហ្នឹង?

ស្នូយ: ខ្ញុំឃើញហើយ ព្រោះវាមិនដែលទាក់ទងក្នុងទ័ពទេ ការងារវាធ្វើតែគ្នាវា ប្រជាជនដែលជាប់ មិនជាប់ដោយស្នាដៃទ័ពទេ ជាស្នាដៃរបស់ប្រធានវរៈ ប្រធានវរៈសេនាធំកងធំ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: វាធ្វើបានខ្ញុំដឹងព្រោះស្រុកខ្ញុំនេះ ឈ្មោះ អា ឈ្នួយៗនេះ ខ្ញុំឲ្យខោអាវខ្ញុំបើកខោអាវថ្មី បើ ខោអាវថ្មីខ្ញុំឲ្យវា អាឈ្នួយវាសុំខ្ញុំថា ស្នូយអើយឲ្យខោអាវមកអញមក អញការប្រពន្ធនៃស្រុក ខាតស្រុកហើយក៏ដោះខោអាវឲ្យវា យប់ឡើងគេយកវាទៅវ៉ែហោល ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ: ចុះបើខ្ញុំឈរជើងនៅនោះឯង ដឹងថាគេយកអាឈ្នួយទៅវ៉ែហោល ដល់នេះគេសួរខ្ញុំមិត្តៗ យប់គេចាប់មិត្តឈ្នួយហើយ ខ្ញុំថាពិណចាប់ ខ្ញុំអត់មានភមិត្តឯងទេ ថាទេ បានខ្ញុំថាអរពួក កងធំវរៈគេចាប់ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ: បានខ្ញុំតាមដានទៅការដែលកាប់សម្លាប់អាត្រពាំងថ្មនេះ អត់មានទ័ពទេ ជាប្រធានវរៈរបស់ វា ប្រធានវរៈសេនាធំនិងកងធំរបស់វា ។

ដានី : ជាកងចល័តហ្នឹង?

ស្នូយ: ជាកងចល័តបានវាធ្វើរបាយការណ៍ឲ្យម៉ីវា ។

ដានី : ឲ្យពិណ?

ស្នូយ: ឲ្យម៉ីវាដូចថាកងធំវាសម្លាប់ចេះវាធ្វើរបាយការណ៍ឲ្យវរៈសេនាធំ ឲ្យវរៈសេនាតូច អាសត្ត នេះដល់វរៈសេនាតូច បើវរៈសេនាធំបើកកងតូចវ៉ែធ្វើរបាយការណ៍ឲ្យកងធំ កងធំបិតរឿង នេះ ។

ដានី : ចឹងអត់មានបញ្ជូនទៅលើពិណទៀតទេ?

ស្នូយ: អត់មានបញ្ជូនទេ ។

ដានី : មានករណីមួយពូសេនកាត់និយាយថា មានភា វាល់ហ្នឹងកាត់ដុតភ្នែកភ្នែងហើយពន្លត់ភ្នែកភ្នែង ទៅនៅសល់រង្កើតវាក្រហមណាស់ ។

ស្នូយ: បាទ ។

ដារ៉ា : ហើយឲ្យដឹកអ្នកដែលខ្ញុំមាន់ហ្នឹងដើរៗ ឲ្យដើរឆ្លងកាត់ភ្នំភ្លើងហ្នឹង ហើយសិនជាខ្ញុំមាន់
មែនដើរជាន់ភ្លើងហ្នឹង ។

ស្នូយ: បាទ ។

ដារ៉ា : អ្នកដើរជាន់ភ្លើងក្នុងបំណោមហ្នឹងគឺមានក្លាជាង១០ នាក់ មានអ្នកជាន់ភ្លើងតែមួយនាក់ទេ
ហើយម្នាក់ហ្នឹងនៅរស់គេអត់យកទៅវ៉ៃចោលទេ តែអ្នកដើរគេចភ្លើងគេយកវ៉ៃចោលអស់
អាហ្នឹងពូមានឃើញទេ ក្នុងករណីហ្នឹង?

ស្នូយ: អាហ្នឹងករណីវាអត់មានមកពីគា វាល់ទេ មកពីវៈសេនាធំរបស់វា វាធ្វើគ្រប់កម្មវិធីទាំង
អស់ ។

ដារ៉ា : ចឹងអាដុតភ្នំភ្លើងពូមានបានឃើញដូច្នោះដែរឬយ៉ាងម៉េច?

ស្នូយ: ខ្ញុំមិនដែលឃើញទេ ខ្ញុំឃើញតែអន្តរ ។

ដារ៉ា : ចឹងបើអន្តរមាន?

ស្នូយ: ព្រោះខ្ញុំដឹងថាភ្នំនេះរបស់វាមកពីវៈសេនាធំ ព្រោះគា វាល់គាត់ធ្វើយ៉ាងម៉េចកើតបើគាត់នៅ
តែស្ងាយនេះ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: គាត់បានក្តាប់រួមចល័តម៉ាត់បន្តិចមែន តែគាត់នៅស្ងាយរងដូចជាគាត់ទុកចិត្តទៅលើប្រធាន
វៈរបស់គាត់ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ: ទុកចិត្តវៈសេនាធំ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ: គាត់ទោសចង់សម្លាប់អី នៅលើវៈសេនាធំរបស់វា វាធ្វើទាំងអស់ក្នុងខ្ញុំឈរជើងនៅអាងត្រ
ពាំងថ្ម ក៏វាមិនដែលទាក់ទងទេ ។

ដារ៉ា : ចឹង?

ស្នូយ: បាទ/បានខ្ញុំប្រាប់មិញថា ដែលវ៉ៃអាណយយយើងនៅក្នុងជើងវត្តនេះ ចុះខ្ញុំឲ្យខោអាវវាល្ងាច
នេះស្អែកឡើង ព្រឹកឡើងខ្ញុំមកលាបអាណយបាត់ហើយគេយកទៅវ៉ៃចោលបានខ្ញុំស្រាវជ្រាវ
ដឹងថាវៈសេនាធំវាវ៉ៃ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ជួនកាលខ្ញុំអង្គុយលើខ្នងទំនប់ចេះក្នាបីនាក់ចេះ វាដឹកគ្នាវាដឹកអាងនីតមាន់ឲ្យដើរធ្លាក់អន្តរ ។

ដានី : អី ។

សួយ : ប៉ុន្តែអត់មានទាក់ទងយើងទ័ពទេ គេធ្វើតែគ្នាគេ ។

ដារ៉ា : ចឹងទ័ពអាចទាក់ទងនិយាយស្តីហាមឬក៏ឲ្យបញ្ជាឬយោបល់អីបានទេ យាត់បានទេ?

សួយ : អត់ទេ អត់យាត់បានទេ យើងយាត់វាខុសនៅតួនាទីរបស់គេ បើគេទាក់ទងយើង យើងធ្វើ
គេមិនទាក់ទងស្រេចគ្នាគេ ខុសគ្នានៅលើមេរបស់គេដោះស្រាយ ។

ដារ៉ា : ចឹងពេលដែលពូទៅត្រពាំងថ្មពូអត់មានបានលើកដីលើកទំនប់អីទេ?

សួយ : ខ្ញុំអត់មានបានលើកទេ ខ្ញុំនៅតែយាម ។

ដារ៉ា : ចឹងពូទៅក្នុងលក្ខណៈជាទ័ព?

សួយ : បាទ ។

ដារ៉ា : ទៅក៏ទៅការពារលើខ្នងទំនប់?

សួយ : បាទ ។

ដារ៉ា : លើទំនប់ត្រពាំងថ្មហ្នឹង?

សួយ : បាទខ្ញុំការពារឡើងរួច គេដកចល័តទៅអស់ពួកខ្ញុំនៅតែនោះឯងនៅខ្លាចវាបាក់ធ្លុះរួចហើយ
ទឹកវាជន់មកដល់ត្រឹមមាត់ចេះឯងហូរជ្រាបត្រង់ណាប្រាប់និរសាឲ្យទៅជួបគេឲ្យយកចល័តមក
ថែម ។

ដារ៉ា : ចឹងមិនមែនកងពូជាអ្នកជួសជុលអីថែមទេ?

សួយ : បាទ/អត់ទេ ហ្នឹងចល័តគ្រាន់តែយើងប្រើតើពាក្យសម្តីទៅប្រាប់គេហៅគេឲ្យគេមកឲ្យគេថែម
អាគ្រង់នោះដាច់ អាគ្រង់នេះចង់បាក់ អាគ្រង់នោះប្រេះ គេដកមកមួយកងតូចមក មកថែ
អានោះវិញ ។

ដានី : ចឹងពូយើងជាកងទ័ពចឹងយើងមានតួនាទីមើលតែទំនប់ មើលទំនប់បាក់ទំនប់អីចឹងឬយើងការ
ពារអីផ្សេងទៀត?

សួយ : ស្តីផ្សេងទៀតក៏ការពារដែរ បើគេទាក់ទងយើងដូចយើងដើរធ្វើការចេះជួបមនុស្សដែលរត់
យើងចាប់ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : ចាប់ទៅយើងមិនអាចសម្លាប់គេបានទេ ។

ដានី : បាទ ។

សួយ : ចាប់បានបញ្ជូនទៅឲ្យមេថ្នាក់លើដោះស្រាយ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : គេធ្វើអីធ្វើទៅ ពួកខ្ញុំក៏មកវិញទៅ ។

ដានី : ចឹងកាលប្តឹងបើសិនជាមានអ្នករត់អីពូចាប់បញ្ជូនទៅថ្នាក់លើបញ្ជូនទៅថ្នាក់ណា ?

ស្នូយ : បញ្ជូនទៅមេនៅអីភ្នំស្រុក បញ្ជូនទៅភ្នំស្រុក ។

ដានី : ពីណាគេនៅភ្នំស្រុកប្តឹង ?

ស្នូយ : បញ្ជូនមកកងធំដូចជាតា ណាក ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : បញ្ជូនមកកាត់ចេះ ពួកខ្ញុំទៅកន្លែងវិញ ។

ដានី : មានអ្នករត់ច្រើនទេ ពេលដែលពូយាមប្តឹង ?

ស្នូយ : ប៉ុន្តែខ្ញុំយាមមិនដែល បានជួបអ្នករត់ទេ ប៉ុន្តែបើយើងនិយាយរួមទៅអ្នករត់ទៅខ្ញុំមិនដឹងព្រោះ វាថាទៅទំនប់ចេះជួនកាលវាដើរទៅបត់ជើងខាងនោះទំនប់ទៅ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ : ពួកខ្ញុំដើរធ្វើការទៅទៀតទៅដឹងថាវាមកដឹងថាវាទៅទេ បើថាវាជាប់វាជាប់នៅខាងមុខនោះ ទៀតណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : តែកន្លែងដែលពួកខ្ញុំនៅវាវល់វិញណាស់ ។

ដានី : អ ។

ស្នូយ : ដូចថាវាមកសួរល្អវាខ្លាំងវាអត់ដឹងទេ ព្រោះដូចជាបួនៗ ចេះខ្ញុំអង្គុយត្រង់នេះបួនដើរទៅនោះ ទៅបត់ជើងអីវត្តទៅ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ : ខ្ញុំអង្គុយប្តឹងមិនថាមកមិនថាទៅមែនទែន ។

ដានី : ប៉ុន្តែក្រុមរបស់ពូមួយកងវៈសេនាធំប្តឹងមានដែលប្រជុំជាមួយតារាល់ ហើយតារាល់គាត់ មានដាក់បទបញ្ជាអីយ៉ាងម៉េចៗ ទេ ?

ស្នូយ : អត់ទេ គេប្រជុំតែកងធំ ប្រជុំតែតា ណាក តា ណាកគាត់ប្រជុំរួចបានគាត់ហៅកងតូចទៅ ប្រជុំ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ប្រជុំរួចបានកងក្នុងហោប្រធានក្រុមទៅប្រជុំ ត្រូវដាក់មុខសញ្ញាត្រង់ណាៗ ចេះឯងបានយើង
បទបញ្ជារបស់គេដាក់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ត្រូវថាដកខ្ញុំពីត្រង់នេះ ទៅឈរជើងនៅប៉ុស្តិ៍ចាស់ ទៅឈរជើងនៅប៉ុស្តិ៍ចាស់ ។

ដានី : បាទ! ចឹងត្រូវទឹកដុះដុះជិតជិតយើងគ្រាន់តែដើរយាមទៅទំនប់ហ្នឹងហើយហ្នឹងមើលថា ទំនប់
ណា បាក់បែកមានបញ្ហាអី ទឹកចូលទឹកអីប្រាប់?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : យើងធ្វើសំបុត្រប្រាប់ទៅខាងណាហ្នឹង?

ស្នេហៈ : ធ្វើសំបុត្រប្រាប់ទៅឲ្យមេ ។

ដានី : មេណា?

ស្នេហៈ : មេតា ណាក ។

ដានី : តា ណាក?

ស្នេហៈ : បាទ! បានតា ណាកធ្វើសំបុត្រប្រគល់ឲ្យតា វាល ។

ដានី : បាទ! ចឹងក្រៅពីហ្នឹងយើងដើរយាមហ្នឹង ដូចថា ក្នុងដូចជាពូជយើងយាមប៉ុន្មានម៉ោងក្នុងមួយ
ថ្ងៃចាប់ពីម៉ោងប៉ុន្មានដល់ម៉ោងប៉ុន្មាន?

ស្នេហៈ : ម្នាក់យើងយាមពីរម៉ោង ពីរម៉ោងមួយពួកមានបីនាក់ បីនាក់យាមពីរម៉ោង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ២ម៉ោងយើងដើរធ្វើការដូចជាដុបចេះដើរ ដើរទៅដល់ដុបចេះបកមកវិញមក ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ដល់ម៉ោងវាសម្អុកនេះម្តង ក្រោកដើរទៅ ។

ដានី : ចឹងមានបីនាក់ៗ?

ស្នេហៈ : បាទ! មួយពួកៗ ។

ដានី : ចឹងត្រូវតែមានអ្នកយាមចឹង២៤ម៉ោងតែម្តងពូ?

ស្នេហៈ : បាទ! យាមទាល់តែភ្លឺ ថ្ងៃយាមទៀតយប់យាមថ្ងៃយាម ។

ដានី : មានវេនគេ២ម៉ោងៗដូចគ្នារហូតចឹង?

ស្នេហៈ : បាទ! ២ម៉ោងៗដូចគ្នា ខ្លាចទំនប់បាក់ ទំនប់បាក់យើងទទួលខុសត្រូវ ។

ដានី : ចឹងពេលដែលពូទៅដំបូងហ្នឹង គេកំពុងតែលើកទំនប់អីក៏ពូនៅហ្នឹងដែលមែនទេ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដារ៉ា : ចឹងយាមដែរ?

ស្នេហៈ : យាម ។

ដារ៉ា : ចឹងម៉ាកនៃន្ទលើកទំនប់អាងត្រពាំងថ្មទាំងអស់ហ្នឹងមានកងទ័ពប៉ុន្មានវ័រ? ដែលការពារនៅហ្នឹង?

ស្នេហៈ : អាយាមនៅត្រពាំងថ្មនោះមិនមានទ័ពទេចឹងទេ មានទ័ពតែមួយកងតូចទេ ទ័ពដាក់អីក្រោយ ដាក់កូនខ្លួនបានច្រើន ។

ដារ៉ា : ចឹងមានតែកងតូចរបស់ពូទេ ដែលនៅអាងត្រពាំងថ្មហ្នឹង?

ស្នេហៈ : បាទ! កងតូចតា អាត ។

ដារ៉ា : តា អាត?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដារ៉ា : តា អាតតាត់ធ្វើប្រធានកងតូច?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដារ៉ា : ប៉ុន្តែកងទ័ពហ្នឹងយើងដាក់ពីបុរេទំនប់ដល់ដើមទំនប់ហ្នឹង?

ស្នេហៈ : អត់ទេ ដាក់តែមួយកងនៃន្ទទេ ដូចថាទំនប់យើងស្ដានរន្ធាបាញ់ចេះ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នេហៈ : នៅស្រះហ្នឹង ។

ដារ៉ា : ប៉ុន្តែយើងដើរមើលទំនប់យើងមិនដើរសព្វ?

ស្នេហៈ : បាទ! ដើរដល់ពេលវេនយើង យើងដើរទៅដើរដល់កំបោរ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នេហៈ : មកពីកំបោរមកវិញ អត់មានដាក់ត្រង់នេះមួយកងត្រង់នោះមួយកងទេ ដាក់តែមួយកងនៃន្ទ ។

ដារ៉ា : ចឹងកន្លែងហ្នឹងកន្លែងពូឈរជើងនៅកន្លែងណា?

ស្នេហៈ : ខ្ញុំឈរជើងនៅកាប់កែងយើងហ្នឹង អាងត្រពាំងថ្មហ្នឹង ។

ដារ៉ា : អាងកាប់កែងត្រពាំងថ្ម?

ស្នេហៈ : បាទ! អែមស្ដានទី១ណាស់ ។

ដារ៉ា : អែមស្ដានទី១?

ស្នេហៈ : បាទ! អាងកាប់កែងចេះមកដល់មានស្ដាន អាងកាប់កែងទៅស្រុកពង្រ ឥឡូវវាគេធ្វើសាលាឆាន នោះ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : សាលាមុខបួននោះ ពីដើមមិញគេហៅសាលាមុខបួន ។

ដានី : ចឹងកាលជំនាន់ប៉ុល ពតហ្នឹងមានសាលាមុខបួនហ្នឹង?

ស្នេហៈ : សាលាមុខបួនមួយនៅនោះឯង ។

ដានី : សាលាមុខបួនហ្នឹងពីណានៅហ្នឹង?

ស្នេហៈ : សាលាមុខបួននេះនិយាយរួមទៅគេថាសាលាដំណាក់ សម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ។

ដានី : អី ។

ស្នេហៈ : វាពីរអាមួយគេហៅសាលាមុខបួន មួយគេហៅសាសាទទួលភ្ញៀវ អាទេដូចជាសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវមកពីភ្នំពេញ ដូចជាភ្ញៀវចិនភ្ញៀវហ្នឹង គេមកទស្សនៈកិច្ច គេទស្សនៈកិច្ចនៅសាលាទទួលភ្ញៀវហ្នឹងឯង គេមើលសភាពភូមិសាស្ត្រអាងភូមិសាស្ត្រផ្សេងៗទៅ ចំនួនមួយម៉ោងទៅគេបត់ទៅវិញ ។

ដានី : ចឹងអត់មានភ្ញៀវហ្នឹងដើរលើខ្នងទំនប់ត្រូវមើលទេ?

ស្នេហៈ : អត់ទេ អត់មានដើរលើទេ ព្រោះពួកវាមកពួកវាអត់មានប្រហែសខ្លួនទេ វាមកពាក់តែអាវស ដៃខ្លីចិននេះឯង ។

ដានី : ពាក់អាវស?

ស្នេហៈ : បាទពាក់អាវស វាមិនដែលដើរចេញឲ្យយើងឃើញវាខ្លួន ។

ដានី : ចឹងពួកវាហ្នឹងហូបចុកយ៉ាងម៉េចដែរ ពូទ័ពរបបហូបចុកយ៉ាងម៉េចហើយពួកកងចល័តហូបចុកយ៉ាងម៉េច?

ស្នេហៈ : ទ័ពហូបមួយថ្ងៃពីរកំប៉ុង ។

ដានី : ហូបមួយថ្ងៃពីរកំប៉ុង?

ស្នេហៈ : បាទហូបមួយថ្ងៃពីរកំប៉ុង ។

ដានី : ហូបឆ្កែតក្របំក្រាន់ដែលឬមួយយ៉ាងម៉េច?

ស្នេហៈ : គ្នាទាំងអស់គ្នាក្របំហ្នឹង ១០ នាក់ក៏១០ កំប៉ុងហូបយ៉ាងម៉េចអស់ តែវាអត់តែម្សៅស៊ុប ។

ដានី : បាទ?

ស្នេហៈ : អត់ម្សៅស៊ុប ។

ដានី : អត់បីចេតម្សៅស៊ុប?

ស្នេហៈ : បាទអត់បីចេតដាក់តែអំបិលម្ហូរសន្លឹកថ្នើរ ។

ដារ៉ា : អាហ្នឹងសុខភាពល្អវិញតើអត់បីចេងហ្នឹង ។

ស្នូយ : សើច... ។

ដានី : ចឹងបានន័យថាពូកេចែករបបឲ្យមួយថ្ងៃពីរកំប៉ុងក្នុងម្នាក់ៗ ?

ស្នូយ : បាទ ។

ដានី : ហើយដល់ពេលម្ហូបយើងមានត្រីមានសាច់អីហូបគ្រប់គ្រាន់ដែលឬយ៉ាងម៉េច ?

ស្នូយ : ម្ហូបដោះស្រាយខ្លួនឯងថ្ងៃណាខ្លះទៅអត់ក៏អំបិលយើង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : អត់មានម្សៅស៊ុបទេ ដាក់អំបិលក្រួសយើងប៉ុន្មាន នេះមកនាំគ្នាតេសទៅសើច... ។

ដានី : បាទ/ចុះបើកងចល័តវិញយ៉ាងម៉េច ?

ស្នូយ : កងចល័តវាមានសេដ្ឋកិច្ចរបស់គេ គេមានតែវាអត់បច្ចុប្បន្នណាស់ គេបើកទៅដូចជា ១០០ នាក់
ទៅគេបានដូចជាសាច់គោឬសាច់ជ្រូកសាច់ត្រីមួយគីឡូទៅណាស់ គេដាក់បន្លែឲ្យច្រើនទៅ ។

ដានី : តែអង្ករយ៉ាងម៉េចអង្ករម្នាក់ប៉ុន្មានដែលតាមពូជីង កាលហ្នឹង ?

ស្នូយ : បើកងពិសេសវាបានម្នាក់ពីរកំប៉ុង ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : ដូចទី៧ដែរ ហ្នឹងកងពិសេសបើកងរាយរងកងធម្មតា គេហៅកងថ្មើជើងនោះ អាពោះមួយ
កំប៉ុងក្នុងមួយថ្ងៃ ។

ដានី : មួយថ្ងៃមួយកំប៉ុង ?

ស្នូយ : បាទ/ម្នាក់មួយថ្ងៃមួយកំប៉ុង ព្រឹកកន្លះកំប៉ុងល្ងាចកន្លះកំប៉ុង ។

ដានី : ចឹងពូអាកងពិសេសហ្នឹងគេជ្រើសកងចល័តយ៉ាងម៉េច កងពិសេសហ្នឹងកងយ៉ាងម៉េច ?

ស្នូយ : កងពិសេសនេះបើយើងនិយាយទៅថា ថាកងដាច់ខាតថាដាច់បោលដូចខ្ញុំថាចឹងមួយម៉ែត្រក៏ប
គេរែកតែ៨អំរែកឲ្យអស់ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ : មួយម៉ែត្រក៏បច្ចុប្បន្នជ្រុងជំរៅមួយម៉ែត្ររែក៨អំរែកឲ្យអស់ ហើយរត់ឡើងទៀត រែករត់ទៀត
បង្កើតវាប៉ុន្មាន នេះដាក់ឡើងទៀត ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ : រែករត់ចេះបង្កើតវាប៉ុន្មាន នេះដាក់ឡើងកំពង់រែករត់ អាពោះគេហូបឆ្ងាញ់ខោអាវក៏ល្អ ។

ដានី : ចឹងកងពិសេសហ្នឹងគេជ្រើសបានប្រហែលជាប៉ុន្មានទៅក្នុងកងចល័តដែលធ្វើហ្នឹង ?

ស្នេហៈ : កងពិសេសហ្នឹងមានមួយកងធំរបស់វា ។

ដានី : មួយកងធំ?

ស្នេហៈ : បាទ/មានតែមួយកងធំទេ ។

ដានី : មួយកងធំមានប៉ុន្មាននាក់?

ស្នេហៈ : មួយកងធំមាន១០០ នាក់ ។

ដានី : ចឹងមានតែ១០០ នាក់ទេចឹង?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ចឹងពួកមានប្រសាសន៍មានមួយម៉ឺនជាងហ្នឹងមានតែ១០០ នាក់ទេ ដែលជាកងពិសេសហ្នឹង?

ស្នេហៈ : បាទ/កងពិសេសហ្នឹងវាមានតែ១០០ ទេ ដែលគេរើសហ្នឹង ផុតពីនោះមានតែធម្មតាដូចយើង ថាចល័តធម្មតាអានោះរាប់ម៉ឺននាក់ ហ្នឹងធម្មតាទេដូចជាលើកមួយម៉ែត្រគឺបចឹងទៅបួន៥ នាក់ ១០ នាក់ទៅ អានោះរបបវាកិច ។

ដានី : របបតែមួយថ្ងៃមួយកំប៉ុងទេ?

ស្នេហៈ : បាទ/មួយថ្ងៃមួយកំប៉ុងទេ អាគេស្ម័គ្រចូលកងពិសេសនេះគេមានរបបច្រើន ។

ដានី : អី ។

ស្នេហៈ : ហើយខោអាវស្លៀកពាក់អីវាសម្បូរជាងគេ ។

ប្រុញ : ពួកអ្នកដឹកនាំកងពិសេសហ្នឹងពិណាកេ ប្រធានកងធំ?

ស្នេហៈ : កងពិសេសខ្ញុំអត់ស្គាល់គេទេ ខ្ញុំស្គាល់តែរងគេឈ្មោះមិត្តរៀប ។

ប្រុញ : ឈ្មោះ រៀប?

ស្នេហៈ : បាទ/រងប្រធានអត់ស្គាល់ទេ មិត្តរៀបនៅស្រុកទ្រៀសយើងនេះ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ទ្រៀសនៅឆ្នាំ ។

ដានី : កាត់នៅរស់ទេពូ?

ស្នេហៈ : មិត្តរៀបហ្នឹងមិនដឹងទៅណាទេ សព្វថ្ងៃ ។

ដានី : បាទ/ចឹងពួកមនុស្សរាប់ម៉ឺននាក់ទៀតហូបបានមួយថ្ងៃតែមួយកំប៉ុងម្នាក់ទេ?

ស្នេហៈ : បាទ/មួយថ្ងៃមួយកំប៉ុង ។

ដានី : កាលហ្នឹងពូឃើញយ៉ាងម៉េចដែលទិដ្ឋភាពពេលហ្នឹង ហូបចុកមើលទៅឃើញរូបរាង ឃើញ កាយវិការកាត់យ៉ាងម៉េចដែលពេលហ្នឹង?

ស្នេហា: រូបរាងកាត់ក៏ស្តុមដែលហូបមិនឆ្អែត គ្មានរស់ជាតិខ្លះទៅស្លឹក ខ្លះទៅក្បាលជង្គង់ធំជាងក្បាល ខ្លះរកតែស្តុរធ្វើថ្នាំមិនបានទៀត ។

ដានី : រកអីតើ?

ស្នេហា: រកស្តុរធ្វើថ្នាំស្តុកមិនបាន អ្នកខ្លះគ្នាដេកទៅគ្នាអស់ពេក ខ្លះទៅគេឲ្យសែនអាចម៍សែនអីធ្វើដី ខ្ញុំសាកខ្លួនខ្ញុំហើយខ្ញុំសែនអាចម៍ មួយខែឲ្យខ្ញុំសែនអាចម៍មិនធ្វើគេវែរចោល សែនអាចម៍ឲ្យ ក្រអូមអាចម៍ អត់មានស៊ុយទេ ក្រះអូមទៅវិញ ព្រោះអាចម៍ហ្នឹងវាចាញ់ដេះ ។

ដានី : អី ។

ស្នេហា: ចាក់ដេះរួចសែនអត់មានស្តុយទេ អាទេនដែលខ្ញុំធ្លាប់សែនណាស់ ។

ដារ៉ា : ចុះយ៉ាងម៉េចទើតគេឲ្យទៅសែនវិញ?

ស្នេហា: គេឲ្យយើងលុតដុំឲ្យគេដឹងថា ទីពេជាកំរូ ។

ដានី : អ ។

ស្នេហា: ជាកំរូដឹកនាំប្រជាជន កុំឲ្យធ្វើតែគេ យើងមិនធ្វើវាអត់មាន ។

ដារ៉ា : ទីពេជាកំរូអីពេលលើកទំនប់អីទីពេជាកំរូយោបល់អត់ហ៊ានថាយ៉ាងម៉េចដងហ្នឹង?

ស្នេហា: អាមួយផ្នែករបស់គេ បើយើងនិយាយជំទាស់ត្រូវវាល្អ បើខុសគេយកយើងទៅវែរចោល ។

ដានី : អី ។

ស្នេហា: មកពីខ្ញុំនិយាយចេះឯងបានជាគេយកខ្ញុំទៅវែរចោលម្តងរត់នៅឃុំព្រះនេត្រព្រះយើងនេះ ។

ដានី : អី ។

ស្នេហា: ខ្ញុំជួយប្រជាជនខ្ញុំខ្លាចខ្ញុំលបជួយបណ្តាយ ។

ដារ៉ា : ជួយយ៉ាងម៉េចពូនិយាយឡើងវិញ?

ស្នេហា: បងធំខ្ញុំប៉ុណ្ណោះនេះ កាត់ដាំថ្នាំ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នេហា: ដានយើងនេះណាស់ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នេហា: ដាំថ្នាំដក់ចិនទៅកាត់ហាន ឈូបនិភិតគេចាប់ ចាប់ទៅខ្ញុំក៏ថា មិត្តឯងចាប់ធ្វើអីកាត់ ពេល ម៉ោងសម្រាកហ្នឹងឯងកាត់ដាំផងបានដក់ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នេហៈ: កាត់ដំបូនមិត្តឯងយកទៅចាក់ចោលចាប់របស់កាត់ យើងធ្វើការចឹងដែលត្រឹមត្រូវ ដូច
ម្តាយធំខ្ញុំទៀតដូចកាត់ហូបបាយមិនបានចឹងណាស់ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ: គេដួសមួយវ៉ែកកាត់ហូបបានតែបន្តិច កាត់ហាលទុកដល់ពេលកាត់ឈឺកាត់យកអាអង្ករក្រៀម
ហ្នឹងមកបបរ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ: ចាប់របស់កាត់ដល់នេះគេថា ពួកខ្ញុំពាយ័ព្យខ្លាំង ខ្លាំងយប់ឡើងគេចាប់ខ្ញុំយកទៅវ៉ែចោល ។

ដាវី : ចាប់បានទេ?

ស្នេហៈ: ចាប់បាន ។

ដាវី : ចាប់យកទៅវ៉ែនៅណា?

ស្នេហៈ: ចាប់យកទៅវ៉ែកន្ទែនភា ក្រកនេះ គេហៅភាក្រកនេះចាប់ខ្ញុំយកទៅឃុំហ្នឹង ។

ដាវី : កន្ទែនវត្តហ្នឹង?

ស្នេហៈ: ទេ អាកាបកែងនេះ មានក្លោងទ្វារវត្ត ក្លោងទ្វារវត្តភ្នំយើងនេះ ។

ដាវី : អ!ហើយចុះម៉េចអាចរកដុតបាន?

ស្នេហៈ: ខ្ញុំវ៉ែតវិញ ។

ដាវី : ចឹង?

ស្នេហៈ: បាទ ។

ដាវី : វ៉ែតយ៉ាងម៉េចទៅ?

ស្នេហៈ: គ្នាគេ១៥នាក់ គេចាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំអង្គុយគេហៅខ្ញុំ ហៅម៉ែខ្ញុំឃើញមិត្តស្នេហ៍ទៅណា ខ្ញុំឆ្លើយបាទ ពូ
ប្រធានកូមិទ្យទៅជួប ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ: ខ្ញុំថាទៅចុះ ខ្ញុំដឹងស្រាប់ថាម៉ែគេចាប់ខ្ញុំហើយ ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ: គេចាប់ខ្ញុំបាត់ហើយ ខ្ញុំដាក់ស្បែកជើងកង់ឡាឲ្យគឺង ខ្ញុំពាក់អាវប៉េះខ្ញុំគិតឃើញថា វ៉ែមីនេះ
សិន ។

ដានី : ស្រី ។

ស្នេហៈ: បាទ ។

ដារ៉ា : អ ។

ស្នូយ: ស្រីៗនិរតីនេះ ខ្ញុំថាវែរមីនេះសិន ទៅដល់ដូះប្រធានភូមិចុះមកឲ្យប្រុសអារក្សគ្រឹមៗនេះ ដឹក
ចុះវាស៊ីបាយធាត់គ្រហើរៗ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ឃើញខ្សែមួយចង្វាយមកចាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនបាននិយាយខ្ញុំដាក់តែកន្ទុយភ្នែកមើល ខ្ញុំថាបងនាំខ្ញុំ
មកដូះប្រធានភូមិទៅណាទៀត គេថាមកវត្តយើងនេះហើយ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ដល់មកវត្តខ្ញុំដើរមកដល់មុខវត្ត ដល់កន្លែងដូរយើងនោះអត់នាំចូលវត្តឃើញចេញពីវត្ត៥
នាក់ទៀត ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: វាបាន១០នាក់ ១០នាក់វាថាគោះទៅកន្លែងឃុំ មេឃុំនេះឈ្មោះ មី កំដលៗមេឃុំស្រីនិរតី
ខ្ញុំទៅដល់ដូះមេឃុំនោះឃើញប្រុសមកកាវាវគេ ខ្ញុំថាអីយ៉ាចាប់បាត់ ខ្ញុំគិតថាធ្វើម៉េចចេះ ខ្ញុំ
ក៏បែរមកថា បងខ្ញុំសុំទៅនោមមួយភ្លែត ប្រាប់គេត្រង់ថាសុំទៅនោម អានិរតីថាពូទៅបត់
ជើងក្នុងបង្គន់ទៅ ខ្ញុំថាខ្ញុំមិនចេះបត់និងបង្គន់ទេ ស៊ីយុខ្ញុំបត់តែវាល ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ខ្ញុំស្មានទោសធ្វើជាការក្តីបែរ វាចាប់ដៃខ្ញុំចាប់ដៃខ្ញុំវែរមាំនបណ្តោយ វែរមកហើយ ខ្ញុំវែរសម្លឹង
មើលឈ្មោះ មីជឿននិរតីទាប ដាក់មីនេះមួយឲ្យនៅមួយសិនអញ ហេមកខ្ញុំវែរដឹងមួយដៃ
មួយដៃមកទៀតអោបចង្កេះខ្ញុំ អោបចង្កេះខ្ញុំថាអីយ៉ាមីនេះធ្វើមែនទែន ខ្ញុំចាប់ក្បាលបាន
លេងជង្គង់ត្រូវដោះអ៊ុកក្តិតហ្នឹងដី ហើយកាប់ខ្ញុំពិក្រាយកាប់ភ្នំបរហែកតែអារ ទេវតាលោក
ជួយមិនបានមុតទេ កាប់រឹបៗមិនបានត្រូវទេ តា ក្រកវែរខ្ញុំមាំជុំទេលំដៃពីរដាក់ខ្ញុំយកសៀត
ថ្នាំ ខ្ញុំលីបដុត គេចមកវិញលែងតាក្រកមួយជើងហ្នឹងជាប់រទេះ ជាប់រទេះចិនខ្ញុំថា អញស៊ូ
គេមិនបានទេ ថ្ងៃពេញបារ ហត់ពេកខ្ញុំវែរតៗឡើងភ្នំនេះ រត់ទៅដល់មុខភ្នំឡើងទៅដល់
ក្បាលទារកាប់ដល់ដួលរត់ឡើងភ្នំ ។

ដារ៉ា : អី! ។

ស្នូយ: មកចូលភូមិខ្ញុំជើងវត្តបានរត់ទៅប្រពន្ធខ្ញុំប្រធានពេទ្យស្រុក ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: ប្រធានពេទ្យស្រុកភ្នំស្រុកឲ្យប្រពន្ធខ្ញុំព្យាបាលមួយខែចុះខ្ញុំធ្វើសំបុត្រចេញពីប្រធានវ័រ: ចេញពីកងធិមកសំបុត្រត្រាក្រឡង់ កាលនោះគេចាប់និរតិអស់ហើយ អះ! គេចាប់ពាយ័ព្យអស់នៅសល់ពួកខ្ញុំ ១០០ នាក់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: នៅក្នុងព្រៃ ព្រៃកូនខ្លះនេះព្រោះខ្ញុំដកពីអាងត្រពាំងថ្មទៅនៅក្នុងព្រៃវិញ ដែលគេចាប់ពាយ័ព្យចាប់តា ញឹម ចាប់តា ភី តា ហ៊ីន ។

ដារ៉ា : ក្នុងឆ្នាំណាដែលចាប់ហ៊ីន?

ស្នូល: ចាប់នៅក្នុងចុងឆ្នាំ៧៨ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: បានខ្ញុំរត់ទៅក្នុងព្រៃវិញដល់រត់រួចបានដល់ចូលឆ្នាំ៧៩ នេះបានខ្ញុំដកមកវិញ មកហ្នឹងស្រុកប្រពន្ធខ្ញុំ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: បានខ្ញុំរត់មកខ្មែរមកខាងនេះ ខ្ញុំធ្វើជាទាហានយួនជាមួយគេ ។

ដារ៉ា : ចឹងពូធ្វើជាទាហានរដ្ឋកម្ពុជាវិញទៀត?

ស្នូល: បាទ ។

ដារ៉ា : ចឹងទៅវ៉ៃជាមួយខ្មែរក្រហមវិញទៀតចឹង?

ស្នូល: ខ្ញុំទៅវ៉ៃជាមួយវាទៅវ៉ៃជាមួយខ្មែរក្រហមវិញ វ៉ៃម៉ាជួរត្រង់នេះឯង ។

ដារ៉ា : ចឹងមុនដំបូងទ័ពខ្មែរក្រហមទៅការពារនៅទំនប់?

ស្នូល: បាទ ។

ដារ៉ា : អាងត្រពាំងថ្ម?

ស្នូល: បាទ ។

ដារ៉ា : ដល់ពេលទ័ពរៀនណាមចូលមកចូលជាមួយទ័ពរៀនណាមវ៉ៃខ្មែរក្រហមវិញ?

ស្នូល: បាទ! ខ្ញុំវ៉ៃឃើញយាយចែមរត់ ខ្ញុំវ៉ៃយាយ ចែមធ្លាក់យាយចែម ។

ដារ៉ា : ចឹងវិញទៀត?

ស្នូល: បាទ ។

ដារ៉ា : ពូខ្ញុំចឹងបន្តទៀត ចឹងពូនៅយាមដល់ត្រពាំងថ្មហ្នឹងដល់ពេលណា?

ស្នូល: ខ្ញុំយាមអាងត្រពាំងថ្មដល់ឆ្នាំ៧៨នេះ ។

ដារ៉ា : ពុយាមដល់៧៨ប្តូឡា?

ស្នូយ: ខ្ញុំឈប់ហើយ ។

ដារ៉ា : ៧៨ប្តូឡាបញ្ជាក់ម្តងទៀតត្រូវ?

ស្នូយ: ៧៨ ។

ដារ៉ា : ៧៨ ។

ស្នូយ: ៧៨ប្តូឡាពួកកំពង់ចាមមកហើយ ។

ដានី : ខ្ញុំប៉ុន្មានដែលពុយាមនៅអាងត្រពាំងថ្មប្តូឡា?

ស្នូយ: មិនដឹងខ្ញុំប៉ុន្មានអីប៉ុន្មានទេ ភ្លេចអស់ ដឹងថាពួកកំពង់ចាមនិងពួកភា កែវគេហៅនិរតីៗ
ណាស់ ។

ដានី : និរតី?

ស្នូយ: បាទ ។

ដានី : ចុះនិរតីមកខែណាឆ្នាំណា?

ស្នូយ: ខ្ញុំភ្លេចបាត់សួរប្រពន្ធខ្ញុំបានដឹង វាទៅសុំថ្នាំប្រពន្ធខ្ញុំប្តូឡាឯងវាលើក្រវាវចូលទៅសុំខាងពួកកំពង់
ឆ្នាំណាស់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: និរតីវាមានពីរបក្សអាមួយខាងនិរតីភូមិភាគនិរតីនេះ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ: មួយបក្សកំពង់ឆ្នាំងលាយពោធិសាត់នេះវាមួយបក្ស ។

ដានី : ប្តូឡាពួកបស្ចឹមអីពូ?

ស្នូយ: បាទ/អាប្តូឡាពួកបស្ចឹមហើយពួកកកោះបាត់ដំបងនេះ គេហៅពួកនិរតីដែរ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: វាមានពីរបក្សអាមួយដក់តែស្លឹកសង្កែ អះ!ដក់តែស្លឹកកកោះ ដក់ស្លឹកកកោះនោះអាប្តូឡា
អាភា កែវនិរតី ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ពួកនិរតីកាចណាស់ បើពួកកកោះកំពង់ឆ្នាំងស្នូត ស្រីៗដូចគ្នាបើពួកភា កែវកាចណាស់ បើ
ពួកកកោះកំពង់ឆ្នាំងស្នូត ។

ដានី : បាទ/ច័ន្ទពុករាលដាលពូជកចេញពីកន្លែងត្រពាំងថ្មហ្នឹង ពួកនិរតីចូលមកហើយ បានពូជកចេញ ឬយ៉ាងម៉េចពេលហ្នឹង ?

ស្នូយ : ពេលដែលគេចាប់ពាយ័ព្យ ។

ដានី : គេចាប់ពាយ័ព្យ ?

ស្នូយ : បាទ/គេចាប់ពាយ័ព្យ គេចាប់ប្រធានភូមិភាគបាទ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : ចាប់ភូមិភាគហ្នឹងគេហៅទៅប្រជុំ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : ភូមិភាគបូព៌ានិងភូមិភាគពាយ័ព្យយើងនេះ គេថាភូមិភាគបូព៌ានោះវាបាញ់ទូតចិនឆាប់ គាម្មុក នេះជាអ្នករករឿងថា ពួកពាយ័ព្យបាញ់ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ : ដល់ដឹកទ័ពយើងតំបន់៥ នេះ ដឹកសម្រុកចូលព្រៃកូនខ្លែងទាំងអស់ ។

ដានី : អ ។

ស្នូយ : ដឹកចូលព្រៃ ។

ដានី : ពេលហ្នឹង តា ម៉ោង តារាល់អីគេចាប់ហើយនៅ ?

ស្នូយ : អត់ទាន់ចាប់ទេ ។

ដានី : គេមិនទាន់ចាប់ទេ ?

ស្នូយ : បាទ/គាត់គេបង្ខូនខាងទ័ពវិញ កាន់ទ័ពឲ្យប្រជាជនចល័តគាត់នៅតែកាន់ចេះតែដូចគាត់លែង ចោលចេះណាស់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ : គាត់ទុកមួយកន្លះ ប្រជាជនចល័តធ្វើការធ្វើទៅខាងផ្នែកដើរនយោបាយទ័ព ពួកទ័ពទាំងអស់ទៅ នៅនឹងព្រៃនៅកូនខ្លែងកាំភ្លើងធំអីដាក់នៅកូនភ្នែង ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ : ដល់ពេលចាប់តា ញឹមបានហ្នឹង តា ញឹមគណៈភូមិភាគពាយ័ព្យនេះ ចាប់តា ញឹមបានយក តា ញឹមទៅរៀន សម័យប៉ុល ពតគេថារៀនគឺឆាប់ហើយជាប់គុកហើយ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: ដល់ពេលនេះបានគេមកគ្នាវាមានតែ១៥នាក់ទេ មកចាប់តំបន់៥យើងនេះទ័ពរាប់រយនាក់
មកតែ១៥នាក់ មកដល់ហៅមេក្លោងហៅតា ហ៊ីងទៅប្រជុំ។

ដារ៉ា : បាទ។

ស្នូល: ហៅតា ហ៊ីងទៅប្រជុំចាប់តា ហ៊ីងបានដាក់លើដុះថ្ម រួចបានហៅពួកអារីពួកអារីន្ត អារីន្តៗ
នោះវាជាប្រធានសន្តិសុខតំបន់៥ ។

ដានី : ឈ្មោះ អី?

ស្នូល: ឈ្មោះ រីន្ត ។

ដារ៉ា : ឈ្មោះ រឿន?

ស្នូល: បាទ! រឿន ។

ដានី : រឿនហ្នឹងជាប្រធានសន្តិសុខតំបន់៥ ?

ស្នូល: បាទ។

ដានី : រឿនហ្នឹងគាត់នៅណា?

ស្នូល: សព្វថ្ងៃខ្ញុំអត់ដឹងទេ ខ្ញុំដឹងតែឈ្មោះវា វាជាប្រធានសន្តិសុខតំបន់៥ ប្រជាជនជាប់កុម្មុយនិស្ត
ទ័ពមិនថាចល័តក៏នៅលើដៃគេ ។

ដារ៉ា : ចិនមន្ទីរសន្តិសុខតំបន់៥ នៅកន្លែងណា?

ស្នូល: ខ្ញុំមិនដែលឃើញកន្លែងសន្តិសុខគេទេ តែខ្ញុំដឹងថាកន្លែងវាយកទៅរឿននៅកន្លែងចំការខ្នុរតែ
ប៉ុណ្ណោះឯង កន្លែងទីតាំងរឿនណាស់ ។

ដានី : ចំការខ្នុរនៅណាទៅ?

ស្នូល: ចំការខ្នុរជើងភ្នំយើងនេះ ជើងភ្នំស្វាយនេះ ។

ដារ៉ា : ជើងភ្នំស្វាយ?

ស្នូល: បាទ!សព្វថ្ងៃនេះកើតដុះអស់ហើយ ។

ដានី : ចិនមន្ទីរសន្តិសុខនៅបន្ទាយនាងអីពូមានដឹងដែរ?

ស្នូល: អាមន្ទីរហ្នឹងខាងតំបន់៣ ។

ដានី : អ!ចិន?

ស្នូល: បាទ!ចែកគ្នាតំបន់៣ ។

ដានី : ចិនយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

ស្នូល: បានគេចាប់តា ហ៊ីនទៅអស់ទៅបានហោបងភី ហោបងភីរួចបានគេចាប់ទ័ពម្តង ចាប់ទ័ពដូចថា ហោលោកប្អូនឯងចេះទៅ ហោប្អូនឯងទ្រង់ក៏ទ័ពមក ទ្រង់ក៏ទ័ពមកក៏ដកទ័ពពីខ្សែត្រៀមថៃ យើងទប់គ្នាថែដកមកក៏ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: គេទ្រង់ដាក់កាំភ្លើងដោះកាំភ្លើងទ្រង់ ឈ្មោះអីៗ ចេះកាំភ្លើងកាន់ធំធេងណាៗ គេទ្រង់ទៅរៀន ។

ដានី : ចុះតា វាល់គេចាប់នៅពេលណា?

ស្នូល: តា វាល់ចាប់ដំណាល់គ្នាហ្នឹងពួកតា ញឹម អះដំណាល់តា ភី ។

ដានី : ចាប់ដំណាល់តា ភី តា ហ៊ីន?

ស្នូល: បាទ! តា ភី តា ហ៊ីន តា ម៉ាន់ ។

ដានី : តែពូមានចាប់ខែចាប់ឆ្នាំទេ ពេលគេហៅគេប្រជុំគេចាប់ហ្នឹង?

ស្នូល: ខ្ញុំអត់បានចាំឆ្នាំ ខ្ញុំចាប់បានពួកវាលយរជើងនៅមិនដល់មួយឆ្នាំទេ បានត្រូវយួនចូលស្រុក ។

ដានី : អ!ចឹងមកនៅបានមួយឆ្នាំទេ?

ស្នូល: បាទ ។

ដានី : ចឹងវានៅក្នុង៧៨អីហ្នឹង?

ស្នូល: បាទ!បានយួនចូលស្រុក ។

ដានី : ចឹងពូនៅពេលគេចាប់តា ហ៊ីន ចាប់តា ភី ចាប់ តាវាល់ហើយគេជំនួសមកយ៉ាងម៉េចវិញ ក្នុងភូមិភាគពាយ័ព្យហ្នឹង?

ស្នូល: ក្នុងភូមិភាគពាយ័ព្យគេចាប់ពួកហ្នឹងអស់គេថា យើងក្បត់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: ភូមិភាគពាយ័ព្យក្បត់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: ព្រោះភូមិភាគពាយ័ព្យនេះ តាមរបាយការណ៍ដែលខ្ញុំឃើញហ្នឹងភ្នែកគេបោះប្រាក់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: រដ្ឋបោះប្រាក់ឲ្យចាយបើកប្រាក់ខែណាស់ ពលខោល២៥ រៀល ។

ដានី : អី ។

ស្នូល: មានបុណ្យសក្តិបន្តិចបន្តួចទៅ៣០ មានបុណ្យសក្តិធំទៅ៥០ ប្រាក់ប៉ុល ពតណាស់ ។

ដានី : តែពូខ្ញុំចង់ដឹងថា ពេលគេចាប់តា ញឹម ពីណាគេមកជំនួសតា ញឹម ពូមានដឹងទេក្រុងហ្នឹង?

សួយ: អត់មានពីណាជំនួសទេ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: មានតែតា ម៉ុកកាត់ក្តាប់ ។
 ដានី : តា ម៉ុក ?
 សួយ: បាទ/តា ម៉ុកក្តាប់ផ្ទាល់ទាំងអស់ ។
 ដានី : ចុះតា ហ៊ីន ?
 សួយ: តា ហ៊ីនជាប់គុកទាំងអស់ ។
 ដានី : ចាប់តាហ៊ីនទៅពីណាមកជំនួសតំបន់ ?
 សួយ: ខ្ញុំអត់មានឮឈ្មោះពីណាមកក្តាប់ទេ អត់ដឹងថាពីណាក្តាប់ទេ វាមកដូចជាមកប្របូលប្របល់គ្នា
 ណាស់ ។
 ដានី : អី ។
 សួយ: សឹងថា យាយ ចែមក្តាប់ក៏ថាបាន ថា តា ម៉ុកក្តាប់ក៏ថាបាន ព្រោះពីរនាក់នេះវាដើរទាំង
 អស់ ព្រោះស្តាប់ពាក្យតា ម៉ុកទាំងអស់ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: ហើយតំបន់ យើងអត់មានទ័ពអីទេ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: មានតែតំបន់ ឈ្មោះនាមត្រកូលតំបន់ តែអត់មានពីណាតំបន់ទេ មានតែពួកខាងគេនិរតី
 ដែលគេមកឈរជើងនៅ តែខ្ញុំមិនបានឃើញមុខគេទេ ។
 ដានី : ចឹងមិញមានប្រសាសន៍ថា យាយ ចែមមិញចឹងកាលប្តឹងពូស្តាល់យាយ ចែម ចឹងយាយ
 ចែមកាត់ធ្វើអី កាត់នៅណាដែរ ?
 សួយ: យាយ ចែមកាត់ឈរជើងនៅភ្នំក្រយ៉ូងយើងនេះ ។
 ដានី : បាទ ។
 សួយ: កាត់ឈរជើងនៅភ្នំក្រយ៉ូងកាត់ធ្វើជាប្រធានសហករណ៍ប្រធានអីចឹងណាស់ តែអំណាចកាត់ធំ
 ណាស់ ។
 ដានី : អំណាចកាត់ប៉ុណ្ណា ?
 សួយ: អំណាចកាត់ដូចម៉ាស្រុកចិនណាស់ ម៉ាស្រុកព្រះនេត្រព្រះយើងចេះ ។
 ដានី : បាទ ។

ស្នេហៈ : អំណាចកាត់ធំ យាយ ថែម ។

ដានី : បើតាមពូស្មានខែណាឆ្នាំណាដែរកាត់មកដល់?

ស្នេហៈ : កាត់មកដំណាលគ្នាហ្នឹងពួកនិរតីយើងនេះឯង មកជាមួយគ្នា មកជាមួយគ្នាបានដាក់ពួកយាយ ថែមនៅនេះ ដាក់មី កំដល់ហ្នឹងឈរជើងនៅឃុំព្រះនេត្រព្រះនេះ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នេហៈ : មី កំដល់គណៈឃុំ ប្តីវាល្មោះ ដល់ដែរ ប្តីវាទី៣ ។

ដារ៉ា : អី! ចឹងសុទ្ធតែនិរតីដែរ?

ស្នេហៈ : បាទ/សុទ្ធតែនិរតីទាំងអស់ ។

ដារ៉ា : ហើយចុះយាយ ថែមហ្នឹងពេលមកដល់បានធ្វើគណៈស្រុកព្រះនេត្រព្រះហ្នឹង យាយ ថែម បានមកចូលរួមមើលប្តីក៏លើកទំនប់គ្រប់គ្រងអ្នកលើកទំនប់ត្រពាំងថ្មដែលពូ?

ស្នេហៈ : អត់ទេ កាត់នៅធ្វើការតែក្នុងនេះ តែកាត់ប្រើកូនចៅរបស់កាត់ណាស់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នេហៈ : កូនចៅកាត់មកពីនិរតីអី កាត់ប្រើ តែខ្ញុំស្តាប់របៀបការណ៍ដែលពួកឈ្នួបវានៅជាមួយ យាយ ថែមជាអ្នកដាក់បទបញ្ជាឲ្យវិទ្យុធ្វើដូចជាគាស់ភ្នំគាស់អី ភ្នំត្រយ៉ូងភ្នំអីណាស់ អាហ្នឹង ជាស្នាដៃរបស់យាយ ថែមកាត់ធ្វើ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នេហៈ : បានកាត់រត់ទៅ រត់ទៅតាមផ្លូវភ្នំស្រុកនេះ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នេហៈ : កាត់ធ្វើទី៣ កាត់ក្តាប់ទី៣ម្តង ។

ដានី : ចឹងអានត្រពាំងថ្មពិណទៅគ្រប់គ្រងវិញបន្ទាប់ពីចាប់តា វាល់តាអីទៅ?

ស្នេហៈ : អត់មានពិណគ្រប់គ្រងទេ អស់ចល័តបែកគ្នា ចល័តមកនៅស្ពានស្រែង មានតែជាន់ម្តង កាត់នៅធ្វើស្ពានមួយក្រុមកាត់ហ្នឹង ។

ដានី : ចឹងនៅតែមួយក្រុមកាត់ហ្នឹងទេ?

ស្នេហៈ : បាទ/ធ្វើស្ពានអត់រួច ។

ដានី : អត់រួច?

ស្នេហៈ : ធ្វើយូនចូលក៏បែកគ្នា ។

ដារ៉ា : ចឹងស្ពាននៅត្រពាំងថ្មមានពីមែនទេ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដាវី : ហើយស្នេហៈទាំងបីហ្នឹងធ្វើអត់រួចទាំងបី?

ស្នេហៈ : អត់រួច ។

ដាវី : ចឹងអត់រួចទាំងបីតែម្តងពូ?

ស្នេហៈ : បាទ/ព្រោះស្នេហៈនេះ គាត់ធ្វើដាក់បម្រុងឲ្យឡានធ្វើដំណាស់ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ : តា វាល គាត់ធ្វើឲ្យធំ ដើម្បីឡានរត់វេសគ្នាបាន ដល់គាត់ធ្វើឲ្យអត់ទាន់សភាពការណ៍និរតី ចូលមកវារ្យវិភាគ ប្រជាជនផ្អែរត់ខ្លះអីខ្លះ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ : បើវាកាប់សម្លាប់អត់នេះ ។

ដានី : ចឹងពួកនៃឯហ្នឹងនៅសល់ក្រុមតា ម៉ុនទេដែលគាត់ធ្វើស្នេហៈហ្នឹង?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : ចឹងក្រៅពីហ្នឹងចល័តដែលលើកដីអីហ្នឹងអត់មានទេ?

ស្នេហៈ : អត់មានទេ ទៅនៅស្នេហៈស្រែងអស់ ។

ដាវី : ចុះចល័តសហករណ៍?

ស្នេហៈ : ចល័តសហករណ៍ដកអស់ អត់មានទេ មានតែចល័តម៉ែៗ ចល័តម៉ែៗគ្រាន់តែធ្វើស្រែចំការ ចេះឯងដកស្នូលៗ តាមសហករណ៍ខ្លួនឯង ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ : បើចល័តរដ្ឋបើនិយាយទៅបានន័យថា ទៅជាទាហានយើងសព្វថ្ងៃចឹងណាស់ ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ : បញ្ជូនទៅមុខអស់ មានតែអ្នកក្រោយទេ គេថាអ្នកប្រមូលផលខាងដកស្នូលក្រោយ ធ្វើស្រែ តាមសហករណ៍ ។

ដាវី : មុនហ្នឹងបន្តិចពូបាននិយាយថា ពេលចាប់តា ក្រឹមហ្នឹងពូបានមើលឯកសារមួយដែលនិយាយ ពីរឿងចាយលុយ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដាវី : ហើយថា ទ័ពថានោះណាៗ ប៉ុន្មានរៀលៗ ហ្នឹងពូនិយាយត្រង់ហ្នឹងឲ្យច្បាស់បន្តិចទេ?

ស្នេហៈ : អាហ្នឹងមិនមែនឯកសារទេ ខ្ញុំឃើញលុយហ្នឹងភ្នែកណាស់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : គ្រាន់តែគ្នាយើងទីតាំងដូចគ្នានិយាយណាស់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : និយាយថា ពលទោលហ្នឹងគេបើកបានតែ២៥ទេណាស់ បើគេអ្នកធំគេបាន៣០ទៅ៥០ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : ប្រាក់នោះទើបបាត់ វាបាត់យូរក្រែលហើយ ប្រាក់នោះឃើញនៅក្នុងស្រុកណាស់ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ : ចេញនៅក្នុងស្រុក ប្រាក់នោះផុតបានចំនួនបានមួយខែបានពង្សាវតីចាប់ភូមិភាគបូព៌ា ។

ដារ៉ា : អ ។

ស្នូយ : ចាប់ភូមិភាគបូព៌ាមុន ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : ចាប់ភូមិភាគបូព៌ា ញឹមគាត់ដឹងខ្លួនដែរ ដឹងដែលបានប្រាប់គា ហ្នឹងឲ្យប្រមូលទ័ពរត់ចូលព្រៃ ចេះ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : បំរុងវ៉ៃខាងនិរតីវិញ ប្រុងវ៉ៃខេត្តតាកែវពីភូមិភាគនេះវ៉ៃខេត្តតាកែវដល់វ៉ៃខេត្តតាកែវមិន ទាន់គា ម៉ុកធ្វើមុន ។

ដារ៉ា : អ ។

ស្នូយ : គា ម៉ុកគាត់កាប់បានមុនក៏ចាប់គា ញឹមបានយកទៅប្រជុំ ។

ដារ៉ា : ចឹងបានន័យថាលុយហ្នឹងបាបចរាចរណ៍មកដល់ភ្នំស្រុកហើយចឹង?

ស្នូយ : បាទ ។

ដារ៉ា : ចឹងពួកមានបានឃើញលុយហ្នឹងដែរ?

ស្នូយ : បាទ/បានឃើញលុយ លុយហ្នឹងសញ្ញារូបកោយើងហ្នឹង មានន្តឺលក្ខណ៍ ។

ដារ៉ា : លុយលន់ នល់ទេ រូបកោក្ខរ?

ស្នូយ : មិនលុយពីដើមមិញទេ លុយនោះពណ៌វាទង់ដែងណាស់ ពណ៌ទង់ដែងក្រដាសវាភូមិប៉ុននេះ ។

ដារ៉ា : តែក្នុងហ្នឹងគេដាក់អក្សរយ៉ាងម៉េច?

ស្នូយ : គោ ។

ដារ៉ា : តែអក្សរយើងសរសេរហ្នឹងណាស់ ដាក់ថា លន់ លប់កម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យឬក៏យ៉ាងម៉េច ?

ស្នូយ : អក្សរខ្ញុំមិនបានពិចារណាអក្សរទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែមើលតែរូបឃើញយើងជួតក្បាលកន្សែងចេះ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : ជួតក្បាលកន្សែងចេះកាន់ដំបងចេះគោមួយនឹម ។

ដារ៉ា : អ! អាហ្នឹងរកដាសប៉ុន្មានពូ?

ស្នូយ : អាហ្នឹងក្រដាស ១០ បាត អះដ្រាស ១០០ អះក្រដាស ១០ រៀលយើងណាស់ ។

ដារ៉ា : ក្រដាស ១០ រៀល?

ស្នូយ : បាទ ។

ដារ៉ា : ជាប់មាត់ ១០ បាត ១០ បាតរហូត?

ស្នូយ : បាទ ។

ដានី : ចឹងពូពេលពូដកចេញពីទំនប់មកកន្លែងកូនក្លែងវិញហ្នឹង អាហ្នឹងពូកនិយាយតើគេមកហើយ?

ស្នូយ : បាទ/មកហើយ គេមកតាម ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : ពូកនិយាយក៏អត់ដឹងថាពូកខ្ញុំនៅក្នុងព្រៃ ។

ដារ៉ា : ចឹងអត់ដឹងទេ?

ស្នូយ : អត់ដឹងទេ ចាប់អស់ចាប់ម៉ាត់បន្តែនេះអស់រលីង នៅសល់ពូកខ្ញុំ ១០០ នាក់ប៉ុណ្ណោះឯង ។

ដារ៉ា : នៅក្នុងព្រៃហ្នឹង?

ស្នូយ : នៅក្នុងព្រៃ ។

ដានី : ចឹងនៅក្នុងព្រៃកូនក្លែងហ្នឹង?

ស្នូយ : នៅព្រៃកូនក្លែងនៅតាមខ្សែគ្រឿម ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : គ្រាប់ម្នាក់មួយគ្រាប់ពីរគ្រាប់កាំភ្លើង ។

ដារ៉ា : អស់ហើយ?

ស្នូយ : អស់ហើយបានចំនួនជិតកន្លះខែបានវាដឹង វាដឹងគេធ្វើនិរសាទៅឲ្យពូកខ្ញុំ គេដាក់ថាដល់ទាំងយប់ឲ្យមកយកទាំងយប់ដល់ថ្ងៃឲ្យដល់ទាំងថ្ងៃ ហើយក៏ប្រធានកងភូមិខ្ញុំ ។

ដារ៉ា : ឈ្មោះអីប្រធានកងភូមិ?

ស្នេហៈ : ប្រធានកងតូចខ្ញុំឈ្មោះ តា អាត ។

ដាវី : អ!តា អាត?

ស្នេហៈ : តា អាត តា អាតកាត់មើលកាត់ថាគេហៅឡើងទៅលើហើយ មិត្តអើយរៀបចំឥវ៉ាន់គេ
ហៅឡើងទៅភ្នំស្រុកម៉ោង១២យប់ ទឹកត្រឹមនេះអាត្រពាំងថ្មនេះទឹកឡើងគតើម ។

ដាវី : ត្រឹមក?

ស្នេហៈ : បាទ/ត្រឹមកនាំគ្នាដើរមក ដើរមកដល់អាត្រពាំងថ្មនេះភ្លឺដល់អាត្រពាំងថ្មនេះដល់វត្តត្រពាំង
ថ្មនេះភ្លឺ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ដើរពីត្រពាំងថ្មមកដល់ភ្នំស្រុក មកដល់ភ្នំមឃើញនិរតីអង្គុយរីកអង្គុយ៥នាក់ អារក្សខ្សែវ
ខោខ្សែវ មិត្តឯងមានគ្រាប់ប៉ុន្មានគ្រាប់ ខ្ញុំដើរមុនគេខ្ញុំថាសល់គ្រាប់ពីរគ្រាប់ ចុះគ្រាប់បែក
គ្រាប់បែកបីគ្រាប់ កាំភ្លើងគេដាក់ធុនអី អុនអាកាចេះ ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ : ធុនអាកាទុកកាំភ្លើងត្រង់នេះ ចុះៗរួចគេថាមិត្តឯងទៅមុជទឹកសុំច្បាប់ទៅបត់ជើងទៅសុំ
ច្បាប់ទៀត ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ : ខ្ញុំថា អីយ៉ាយើងកុនហើយប៉ុននេះហើយមិនបានរស់ទេ ជាប់កុកហើយយើង គេយកយើង
ទៅវ៉ែចោលហើយ នៅជាមួយគេបាន១០ ថ្ងៃ នៅបាន១០ ថ្ងៃដូចបានលោកជួយប៉ារ៉ាមនេះ
ចូលនេះចូលស្រុក ។

ដាវី : ប៉ារ៉ាម?

ស្នេហៈ : ពួកប៉ារ៉ាមយើង ។

ដាវី : ពួកទាហានប៉ារ៉ាមហ្នឹង?

ស្នេហៈ : បាទ/ទាហានប៉ារ៉ាម កុយ ឈាយើងនេះណាស់ ។

ដានី : យ៉ាងម៉េចខ្ញុំដូចជាអត់យល់?

ស្នេហៈ : កុយ ឈានៅថ្ងៃពួករាល់ថ្ងៃនេះ ។

ដាវី : កាត់ឈ្មោះ កុយ ឈា?

ស្នេហៈ : បាទ/ពីដើមមិញកាត់ជាប្រធានកងពលលេខ៧/កាលពីដើមមិញណាស់ កុយ ឈា ឡាច ខែច
ហ្នឹង ។

ដានី : សីន សានហ្នឹង ខាងបារ៉ាសី សានហ្នឹងប្តូរមិនមែនទេ?

ស្នូយ: ទេ ខាងសីន សានហ្នឹងឯង ។

ដានី : យ៉ាងម៉េចបានជាពាក់ព័ន្ធមកនេះវិញ?

ស្នូយ: ទេ អានេះគាត់ចូលមកលេងប្រពន្ធគាត់ ដូចថាវាចូលដីថែហើយគាត់លបចូលមកប្រពន្ធ ។

ដានី : អៗ ។

ស្នូយ: លបចូលមកប្រពន្ធប្រជាជនរាយការណ៍ថា បារ៉ាសីចូលស្រុកបានខាងនិរតីនេះរៀបចំឲ្យខ្ញុំកាន់
ប្រធានក្រុម ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ: គេឲ្យកាំភ្លើងខ្ញុំថាប៉ុន្មាននេះខ្ញុំរស់ហើយអញ លើកនេះប្រាប់គ្នាខ្ញុំថាបើវាមករឿងយើងបាញ់វា
រត់ចូលព្រៃ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ: ពួកពាយ័ព្យស្តាប់ខ្ញុំទាំងអស់ ខ្ញុំនៅនេះដូចជាមេកងទ័ពហើយ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ: ខ្ញុំនាំនិរតី និរតីទៅតែពីរនាក់ទេ ទៅតែពីរនាក់វាតាមដានពួកខ្ញុំណាស់ពួកវាទៅពីរនាក់អត់ឲ្យធ្វើ
ប្រធានទេ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ: ឲ្យធ្វើរឿងខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ទៅហៅអំពិលកងណាំការយើងនេះណាស់ អាដូរអាត់ត្រពាំងថ្មយើងនេះ ។

ដានី : អី ។

ស្នូយ: នៅនោះឯងនៅក៏ កុយ ឈាចេញដុត ចេញដុតពួកខ្ញុំឈរជើងនៅនោះកន្លែងខ្ញុំអាសល់នៅ
ភ្នំពេញភ្នំនេះឯងវាទាស់គ្នា ។

ដានី : ពីណាមកត្រូវ?

ស្នូយ: អា សល់ ។

ដានី : ឈ្មោះ សល់?

ស្នូយ: បាទ ។

ដានី : ចឹងសព្វថ្ងៃគាត់នៅភ្នំពេញ?

ស្នូល: គេធ្វើការនៅភ្នំពេញ អាសល់គេទាល់គ្នាគេថា អានិភ័យក្បត់ពួកឯងជ្រាំតែបបរទេថា ដល់នេះ ខ្ញុំថា នេះ កំភ្លើប្រយ័ត្នវារាយការណ៍វែងវែង ដល់នេះពួកនិរតីថាពួកអាពាហ៍ព្រហ្មសុទ្ធពួកអាក្បត់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: រត់ចូលព្រៃមួយពីរៗ បានខ្ញុំថា មិត្តអើយមិនបាច់និយាយទេ មិត្ត មិត្តភ្នំយើងតើទៅទាស់អី ភ្នំ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: ១០ ថ្ងៃវារាយការណ៍ដកពួកខ្ញុំមក ។

ដារ៉ា : ដកមកវិញ?

ស្នូល: បាទ! ដកមកឲ្យសែនអាចម៍ ខ្ញុំដល់កខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ឲ្យពួកកូនចៅខ្ញុំផង ណែនាំសែនអាចម៍គ្នាពីរនាក់ ចុះ អាចម៍ចល័តនិយាយស្នាទោស មានល្បឿនមានខ្មៅស្អីសព្វមុខចុះមានអីស្អី ខ្ញុំក៏សែនៗយើង មិនដែលដឹង អាសែនស្រស់ព្រាញីមដល់នេះបានចល័តប្រជាជនថ្មីយើងប្រាប់ថា មិត្តកូន អើយបើមិត្តកូនចង់បាត់ស្អុយយកដេះ បានខ្ញុំប្រាប់ថាយកដេះចាក់ទៅដល់ចាក់ដេះអត់មាន ស្អុយទេ ដល់យើងដាក់ជាប់ស្នាចេះក៏មិនអី ដល់សែនៗទៅស្នាទោសចុះស្អីអាចម៍ទៀត ឲ្យ សែនអាចម៍រួចបានកន្លះខែវាឲ្យរើសអាចគោមួយថ្ងៃឲ្យបានពីការ៉ែន ទៅរើសអាចគោណាបាន បើវាកណ្តាលវា ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: បើប្រជាជនវារើសមុនឯងអស់ នៅហ្នឹងឲ្យស្អីមួយថ្ងៃមួយកំប៉ុង ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: ពួកខ្ញុំក៏មិនលាន់មួយថ្ងៃមួយកំប៉ុង ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: ដល់ហើយ បានចាប់ប្រធានកងធំខ្ញុំ ។

ដារ៉ា : ឈ្មោះ អីប្រធានកងធំ?

ស្នូល: ឈ្មោះ តា ណាក ។

ដារ៉ា : តា ណាក?

ស្នូល: បាទ! ដល់នេះខ្ញុំប្រាប់បង បងឯងប្រសណានេះចាប់តា ហាត់កណៈស្រុកហើយ តា ហាត់ កណៈស្រុកភ្នំស្រុក ។

ដារី : បាទ/មានបងឈ្មោះ តា ម៉ែន?

ស្នូយ : បាទ/តា ហាត់តណៈស្រុក ។

ដារី : បាទ ។

ស្នូយ : ចាប់ តា ហាត់ថ្ងៃនេះស្រែកឡើងហៅតាត់ ខ្ញុំថាបងប្រុសណាស់ចាប់តា ហាត់ហើយបើបងឯង ចូលទៅសភាពការណ៍មិនស្រួលហើយឆាប់រត់មកដល់ខ្ញុំវិញមក ព្រោះពួកខ្ញុំមានកាំភ្លើងហើយ ម៉េចៗ រត់ចូលប្រែទាំងអស់គ្នាទៅ តាត់គេហៅទៅប្រជុំតាត់អង្គុយកៅអីចេះហើយ អង្គុយ និយាយចុះឡើងៗនិយាយពាក្យល្អទេ គេចាប់យើងហ្នឹង ។

ដារី : អី ។

ស្នូយ : និរតីអត់មានពិបាកផ្លូវពិបាកអីទេ ហៅមកអង្គុយនិយាយលេងនិយាយលេងក៏ឲ្យឡើងដូច្នោះ ទៅលើចាប់ក្រឹបដាក់ឡានបញ្ជូនមកគេហៅកន្លែងលាក់ការណ៍ៗ កន្លែងលាក់ការណ៍ស្ងាយ ណាស់ ។

ដារី : អី ។

ស្នូយ : កន្លែងប្តូរលើសលោកឡូញណាស់ លោកមា អាកន្លែងលោកឡូញនៅហ្នឹងណាស់ កន្លែងលោក ឡូញនៅចាស់ ។

ដារី : អី ។

ស្នូយ : គេចាប់ដាក់កុកនោះហើយ ពួកខ្ញុំក៏អស់សង្ឃឹមដល់វេនអញហើយ ព្រោះគេបញ្ជូនមកកកោះ នេះឡើយណាស់ ឲ្យស៊ីមួយថ្ងៃកន្លះកំប៉ុង ពួកខ្ញុំក៏ពិគ្រោះគ្នាថា ពួកយើងយ៉ាងម៉េចៗ រត់ចូល ព្រៃទៅ រត់ទៅថែដល់ពេលនេះក៏នៅៗទៅ គេរើសគេបញ្ជូនមកតំបន់ពាយ័ននេះ ។

ដារី : អី ។

ស្នូយ : មកតំបន់ពាយ័ននៃវ៉ែម៉ាឡែនេះហើយ វ៉ែម៉ាឡែនគ្រាំៗខ្ញុំយកគ្រាប់កាំភ្លើងបានល្អក៏ដាក់ ចេះទៅ ដាក់ចេះបាញ់ខ្លួនឯងបាញ់យ៉ាងម៉េចគ្រាប់កាំភ្លើងត្រូវភ្លៅអញ ស្ទាបមើលបើត្រូវ សាច់ត្រូវចុះកុំឲ្យត្រូវភ្លើងបាក់ ខ្លាចកំបុតដាក់កាំភ្លើងចេះដូងវាអត់មុតក៏ប៉ោងអាសាច់នេះ ប៉ោងសាច់អត់មុតខ្ញុំថា អីយ៉ាងធ្វើម៉េចបានប្រសូលទេអញ អត់បាយបីថ្ងៃ អត់ស៊ីបាយទេ គេ សួរថាមិត្តឯងស្តី ខ្ញុំថាខ្ញុំក្រុនគេលើកបាយមកឲ្យក៏ខ្ញុំមិនស៊ី ខ្ញុំឃ្លានតែអត់ស៊ីទេ ស៊ីមិនបានខ្ញុំ រត់ហើយខ្ញុំរត់នឹកប្រពន្ធដង រត់សេនាជនភាមបាញ់ខ្ញុំ រត់មកនៅស្រុកប្រពន្ធ ។

ដារី : នៅស្រុកអីហ្នឹង?

ស្នូយ : នៅស្រុកពោធិវង្ស ។

ដារី : អី ។

ស្នេហៈ : ប្រពន្ធខ្ញុំចេញពីពេទ្យគេដកអ្នកមានគ្រួសារខាងនិរតីគេដកចេញអស់ មិនថាបុណ្យសក្តិប៉ុណ្ណាទេ
គេដកចេញខ្ញុំក៏មកនៅបានយូរចូលស្រុករត់ចូលទារទារយូរ ។

ដារី : ចឹងព្រៀបការនៅឆ្នាំណា ?

ស្នេហៈ : ខ្ញុំការនៅពាក់កណ្តាលឆ្នាំ៧៧ ។

ដារី : ធ្វើម៉េចបានការ ?

ស្នេហៈ : អង្គការគេបើកឲ្យ ឲ្យក៏យើងស្នើអត់មានបានឃើញមុខគ្នាទេ ឲ្យស្គាល់តែឈ្មោះបានហើយ ។

ដារី : អី ។

ស្នេហៈ : ជួនកាលយើងមើលដៃមើលជើងគេមិនទាន់កំបុត្រក៏មាន ស្រីបានប្តីកំបុត្រក៏មាន ។

ដារី : កាលប្តីឆ្នាំ៧៧ប្តីឆ្នាំ អង្គការរៀបចំដូរដុំឲ្យពូក៏ពូមើលឃើញមិនហើយបានរៀបការ ?

ស្នេហៈ : ទេ ខ្ញុំមើលឃើញគេឲ្យស្នើ គេឲ្យស្នើគ្រួសារខ្ញុំក៏ស្គាល់មនុស្សឲ្យកំប៉ុះ ។

ដារី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ខ្ញុំមិនដឹងជាស្នើពីណាទេ ។

ដារី : អី ។

ស្នេហៈ : ខ្ញុំក៏សាកមើលថា ក្មេងខ្ញុំអាសល់នេះហើយថា ស្នើប្រពន្ធសៅអា ខ្ញុំថាមិនដឹងជាស្នើពីណាទេ
យ៉ាស្នើពេទ្យរើតទៅវាប្រធានពេទ្យបើវាមិនយកហ្នឹង សាកមើលវាទៅយើង ។

ដារី : អី ។

ស្នេហៈ : អាសល់នៅកន្លែងខ្ញុំនោះដាក់ឈ្មោះ ពេទ្យ ។

ដារី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ស្នើពេទ្យស្រុក ស្នើទៅមិនដឹងថាបានមិនដឹងថាអីទេ ដល់នេះអង្គការហៅខ្ញុំឡើងមកគេថាដល់
ទាំងយប់ឲ្យមកទាំងយប់ខ្ញុំថាឆាប់បាត់ហើយចុះ មកប្រើខ្ញុំឲ្យទៅដឹកកោដិកអីគេប្រាប់ថាការ
ចាប់ដៃគ្នា ។

ដារី : ចឹងកាលប្តីឆ្នាំប្រពន្ធពួកគេធ្វើប្រធានពេទ្យស្រុកឬពួក ?

ស្នេហៈ : ស្រុកភ្នំស្រុក ។

ដារី : ស្រុកភ្នំស្រុក ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដារី : កាត់ធ្វើប្រធានពេទ្យតាំងពីកាល ?

ស្នូល: ធ្វើតាំងពីឆ្នាំ៧០ ប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ដឹងប្រវត្តិគេអស់ទេ ។

ដារ៉ា : អ ។

ស្នូល: គេនៅខាងដីរំដោះណា ។

ដានី : បាទដែលពេលការហើយពូនៅជាមួយគ្នាប្តូរអត់ទេ?

ស្នូល: ការបានពីរបស់បានគេបញ្ជូនខ្ញុំទៅនៅកូនក្មេងវិញ ។

ដានី : ទៅកូនក្មេងវិញ?

ស្នូល: បាទ/បានបកពីកូនក្មេងបានទៅខ្ញុំមកនៅអាងត្រពាំងថ្មវិញ វាត្រឡប់ត្រឡិន ។

ដារ៉ា : ចឹងអត់មាននៅជាមួយគ្នាទេចុះ?

ស្នូល: ទេ ដកទៅដកមកពួកខ្ញុំដកទៅដកមកនៅអាងត្រពាំងថ្មនេះឯង នៅកូនក្មេងដងនៅអាងត្រពាំងថ្មនេះដង ។

ដានី : ចុះពូថាខាងនិរតីចាប់ពូទៅសម្លាប់ហើយពូរែតបវិញហ្នឹងឆ្នាំណាហ្នឹង?

ស្នូល: អាហ្នឹងដែលខ្ញុំការប្រពន្ធចហ្នឹង ខ្ញុំប្រពន្ធខ្ញុំចាំមិនបានទេ កាលនោះប្រពន្ធអ្នកមើលខ្ញុំហ្នឹងហើយខ្ញុំ ខ្ញុំគេរែហើមងៃហ្នឹង ខ្ញុំភ្លេចអាឆ្នាំដែលនិរតីរែ ។

ដានី : ៧៨ហើយទេ?

ស្នូល: បាទ ។

ដារ៉ា : ៧៨ឬ៧៧ ចុង៧៧ឬក៏ដើម៧៨?

ស្នូល: ប្រហែលជាចុងឆ្នាំ បើមិនចុងឆ្នាំទេ ៧៨ហើយ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូល: ព្រោះនិរតីដឹកមកវាច្រើនឈ្មោះ មី កំផល ឈ្មោះ មី ក្រវែងតណាស់ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូល: មី កាវែងវាយរដើងនៅដីតា ប៉ែននោះ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: មីកាវែងហ្នឹងកាច ។

ដារ៉ា : ចឹងចូលមកដល់ក្នុងភូមិពូមានស្គាល់ពួកនិរតីនៅក្នុងភូមិពូមានស្គាល់ពីណាខ្លះពូសាកនិយាយមើលឈ្មោះមើលមានប៉ុន្មាននាក់?

ស្នូល: ខ្ញុំស្គាល់ដែលខ្ញុំស្គាល់ដើរហ្នឹងខ្ញុំវាប្រឡឹមហ្នឹងស្រីៗ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នេហៈ: ខ្ញុំខូចហ្នឹងស្រីៗ បើសម័យហ្នឹងគេប្រពន្ធច្រើន ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ: ខ្ញុំសម័យកាលនោះខ្ញុំកំលោះខ្ញុំចេះតែមាត់ខ្ញុំវារប្តូចចេះៗ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ: ចេះៗស្គាល់គេមីកាដៃតមកពីនិរតីនៅគា ប៉ែនឈ្មោះ មី កំដន អុសមី កំភន មិត្តខនអា នោះមែនឯងវាទៅហ្នឹងយើង ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ: ពេលខ្ញុំមកខ្ញុំទៅលេងហ្នឹងគេ ស្គាល់គេខ្ញុំឈរជើងនៅភ្នំស្រុកណាស់ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ: ពេលហ្នឹងខ្ញុំសុំច្បាប់គេមកលេងហ្នឹងមែ ចេះតែស្គាល់បើមីកំដលនេះគណៈយុំនេះប្តីវាទៅទ័ព នៅនិរតីនេះ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ: មេវាអាចរៀមៗ ។

ដានី : អ! តូស្គាល់ចិរៀមដែរ?

ស្នេហៈ: ស្គាល់ ។

ដានី : ចិរៀមកាត់ធ្វើអី?

ស្នេហៈ: ចិរៀមកាត់គេហៅប្រធានវ័រ ។

ដានី : ប្រធានវ័រ?

ស្នេហៈ: បាទ/ប្រធានវ័រៈ២០២ ។

ដានី : ចឹងប្រធានវ័រៈ២០២?

ស្នេហៈ: បាទ/ភាក ។

ដានី : របស់ភាក?

ស្នេហៈ: ភាកនិរតី២០២ ។

ដាវី : ទ័ពក្នុងភាក?

ស្នេហៈ: បាទ/ទ័ពភាក ហៅទ័ពក្នុងភាកក៏បានតែគេហៅទ័ពភាក ។

ដានី : កាត់ឈរជើងនៅណាតា រៀម?

ស្នេហៈ: កាត់ឈរជើងនៅជួប ។

ដានី : តាតំឈរជើងនៅដប់ហ្នឹង?

ស្នូយ: បាទ! តែទាហានយើងដាក់ពីនេះទៅដល់បាត់ដំបង ។

ដានី : ឈ្មោះ តា រៀមប្រពន្ធតាតំឈ្មោះអី?

ស្នូយ: ខ្ញុំអត់ស្គាល់ប្រពន្ធតាតំទេ ស្គាល់តែតាតំដែលតាតំនៅនេះណាស់ ។

ដារ៉ា : រូបរាងតាតំយ៉ាងម៉េច?

ស្នូយ: តាតំស្តើងខ្ពស់ ។

ដានី : ហើយក្រោមមកតា រៀមនៅណាវិញ?

ស្នូយ: សម័យរត់ចូលមកតា រៀមតាតំរត់ចូលព្រៃ រត់ចូលព្រៃទ័ពតាតំឡើងមកចូលព្រៃមាន់នេះ ។

ដានី : តាតំមានទៅធ្វើគណៈស្រុកនៅថ្មពួកទេ?

ស្នូយ: ខ្ញុំកាលនោះខ្ញុំទៅអត់ដល់ទេ ខ្ញុំដឹងមិនដល់ ។

ដានី : បាទ ។

ស្នូយ: ដឹងថាតាតំនៅជាប់យើងនេះ ដូចថាតាតំរត់ទៅនោះហើយ ។

ដានី : បាទ ។

ប្រុញ: អត់ទោសពូសុំសួរថយក្រោយបន្តិច ពូថាកាលតា ម៉ុកមកហ្នឹង ចោទថាខាងភូមិភាគពាយ័ព្យ ស្ទាបពួកចិនពូ?

ស្នូយ: ថា ម៉េច ។

ដារ៉ា : ចេះពូដូចពូនិយាយថា គេចាប់តា ញឹម ចាប់អីហ្នឹង ដោយសារតា ម៉ុកចោទថា ភូមិភាគពាយ័ព្យហ្នឹងតា ញឹមហ្នឹងឯងអ្នកសម្លាប់ទូតចិន?

ស្នូយ: បាទ ។

ប្រុញ : មានការសម្លាប់ចិនមែនដែលអត់ពូ?

ស្នូយ: អត់ទេ អត់បានសម្លាប់ទេ តា ញឹមតាតំអត់ដឹងទេ តា ញឹមតាតំបំរុងប្រៃសង្គម ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ឲ្យប្រជាជនលក់របស់របរក្នុងសហករណ៍យើងណាស់ មានការទិញដូរគ្នាបានគេបោះប្រាក់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: បោះប្រាក់នោះដើម្បីបើកឲ្យប្រជាជនទិញវ៉ាន់សហករណ៍ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ចេះដល់ភូមិភាគបូព៌ា ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : ដល់ពេលនេះគេបានចាប់ភូមិភាគបូព៌ានេះ បានមានខ្សែបណ្តាញមកដល់តា ញឹមនេះ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ : ប៉ុន្តែបើរឿងភូមិភាគពាយ័ព្យអត់មានទេ ។

ដារ៉ា : ចឹងពេលដែលចាប់ទៅការមិននិយាយរឿងការចាយលុយអីទេ?

ស្នូយ : អត់ទេ ។

ដារ៉ា : គេយកហេតុដល់រឿងបាញ់ទូតចិន?

ស្នូយ : បាទ ។

ដារ៉ា : តែតាមព្រឹត្តិការណ៍នេះ តើព្រឹត្តិការណ៍នៃការបាញ់ទូតចិននោះវាមានមែនឬមួយយ៉ាងម៉េច?

ស្នូយ : បាញ់កាលទូតចិននេះមានមែនភូមិភាគបូព៌ាបាញ់ ។

ដារ៉ា : បាញ់មែន?

ស្នូយ : បាទ! បាញ់មែនភូមិភាគបូព៌ា បាញ់បានភូមិភាគបូព៌ានិងភូមិភាគពាយ័ព្យនេះ វាចំណង់មិត្តភាព គ្នាណាស់ ។

ដារ៉ា : អ! បាទ ។

ស្នូយ : វាត្រូវគ្នាដល់តា ម៉ុកនិងភូមិពាយ័ព្យបូព៌ាអត់ដែលត្រូវគ្នាទេ ដណ្តើមគ្នាធ្វើធំ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ : បានពួកគា ម៉ុកដូចជាភូមិភាគពាយ័ព្យនិងភូមិភាគបូព៌ា ។

ដារ៉ា : ចឹងអាយុហ្នឹងបានមកពីណាចុះ?

ស្នូយ : លុយនោះខ្ញុំអត់ដឹង ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមេខ្ញុំប្រាប់យកលុយមកបង្ហាញយើងថា គេបំរើបើលុយឲ្យ ចាយគ្រាន់តែលុយនេះយើងមើលឃើញថា កន្លែងដួតក្បាលកាន់ថោងភ្នំដីនឹងលុយ យើងលុយ នោះពណ៌ក្រហម ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ : អាក្រហមទង់ដែងយើង ពណ៌រាងសាច់ឈើនេះ ។

ដារ៉ា : ឃើញប៉ុន្មានសន្លឹក?

ស្នូយ : គេយកមកប័សន្លឹក ។

ដារ៉ា : ប័សន្លឹកក្រដាស ១០ រៀលទាំងបីមួយយ៉ាងម៉េច?

ស្នេហៈ : ក្រដាស១០មួយក្រដាស២០មួយ អះ!ក្រដាស២០ពីរសន្លឹក ត្រាន់គេប្រាប់ថាពលទោយើង
បាន២០ ។

ដាវី : អី!ចឹងត្រូវបានប៉ុន្មាននៅពេលគេដៃកង្ហារហ្នឹង?

ស្នេហៈ : ខ្ញុំបាន២០ បាត ។

ដាវី : ២០ រៀល?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ប្រុញ : ពួកលដែលថា បាញ់ទូតចិនហ្នឹងពិតមានដឹងដល់កណៈមជ្ឈឹមទេ?

ស្នេហៈ : អានេះពិតមានដែលបាញ់ទូតចិននេះ គ្នាឯងនិយាយមកពីលើ មកណាស់ ។

ដាវី : ចឹងនិយាយតៗគ្នាមក?

ស្នេហៈ : បាទនិយាយតៗគ្នាមក គេថាភូមិភាគពាយ័ព្យនេះបាញ់ទូតចិន ដល់ស្រីបអង្កេតតាមដានទៅ
គ្នាយើងដឹងថាភូមិភាគនិរតី អះ!ភូមិភាគបូព៌បាញ់ទូតចិនឆាប់មែន ។

ដាវី : អ ។

ស្នេហៈ : រឿងវាមានចំណងប៉ះពាល់គ្នានិងភូមិភាគបូព៌និងទូតចិននេះវាមានប៉ះពាល់គ្នាពីរឿងសកម្មភាព
អ្វីមួយដោយសារតា ម៉ុក ។

ដាវី : ចឹង?

ស្នេហៈ : បាទ!បាញ់ទូតចិននេះដើម្បីកុំឲ្យតា ម៉ុកត្រូវគ្នាជាមួយទូតចិន ។

ដាវី : អ ។

ស្នេហៈ : ព្រោះទូតចិននេះតា ម៉ុកបំរុងរៀបចំសម្លាប់ប្រុសៗឲ្យអស់ដើម្បីយកស្រីៗបង្កាត់ចិន ។

ដាវី : ចឹងរឿងចឹងមានចឹងមែនទេ?

ស្នេហៈ : គេប្រុងធ្វើចេះឯងបាននិរតីវាមកនេះវាប្រុងរៀបចំប្រុសៗ ដើរតាមខ្សែបណ្តាញរបស់តា ម៉ុក ។

ដានី : ចឹងពួកមានប្រសាសន៍មិញថា តា ម៉ុកប្រុងសម្លាប់ប្រុសៗឲ្យអស់យកស្រីៗមកបង្កាត់ជាមួយ
ចិន យកស្រីខ្មែរយើងបង្កាត់ជាមួយចិនហ្នឹង ពួកពិតមានហ្នឹងពួកតាមណាមក?

ស្នេហៈ : អានេះពួកតាមម៉ុកគ្នាយើង ម៉ីយើងប្រាប់មកណាស់ ។

ដានី : អ!មេៗរបស់ពូ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដានី : មេៗណាខ្លះមេថ្នាក់ណាប្រាប់ហ្នឹង?

ស្នេហៈ : តា ណាកអីតាតំប្រជុំទ័ពខាងកណៈស្រុកខាងមេទ័ពយើងហ្នឹងណាស់ ។

ដារ៉ា : អ ។

ស្នូយ: និយាយប្រាប់ទ័ព ហើយបានឲ្យភូមិភាគពាយ័ព្យនេះប្រុង ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: កុំឲ្យចាញ់និរតី ដល់ប្រុងបានដឹកកាំភ្លើងចូលព្រៃអស់ ដល់ពេលគេហៅដឹកចូលព្រៃ អស់ពី ចូលមកវិញគេចាប់ស្រួលនៅដូះ គេហៅតា ម៉ុក ។

ដារ៉ា : ចឹងមានន័យថាខាងបូព៌ាហ្នឹងធ្វើសកម្មភាពមុន?

ស្នូយ: បាទ ។

ដារ៉ា : បាញ់ទូតចិនហ្នឹងកុំឲ្យទូតចិនហ្នឹងត្រូវជាមួយតា ម៉ុកខ្លាំង?

ស្នូយ: បាទ ។

ដារ៉ា : ចង់សំដៅនិយាយចឹងពូ?

ស្នូយ: បាទ! ព្រោះភូមិភាគបូព៌ានេះវាបំរុងរត់ចូលព្រៃ ចូលមកនៅពាយ័ព្យ ។

ដារ៉ា : អ ។

ស្នូយ: ចំណងមិត្តភាពពីភូមិភាគនេះវែរនិរតីសង្រួបឲ្យរលាយដើម្បីរៀបចំបដិវត្តនេះ ស្តីណាគេរៀប ឲ្យមានសហករណ៍លក់ដូរឥវ៉ាន់ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូយ: ដើម្បីឲ្យប្រជាជនពិបាកទៅទិញអីណាអីណាស្តី ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ: តា ក្រឹមតាត់ប្រុងធ្វើចុះឯង ដើម្បីបានប្រាក់មកបើកដូរថែមកយកឥវ៉ាន់ថែមក ។

ដារ៉ា : មកលក់ដូរទៅ?

ស្នូយ: លក់ដូរចេះឯង តា ម៉ុកនេះតាត់ដឹងកំរោងពួកយើងខាងនេះ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូយ: បានគេដឹកមកទ័ពមកដាក់នៅនេះអត់បាទ ១ ០ ០ នាក់ទេ ។

ដារ៉ា : ទ័ពណា ១ ០ ០ ?

ស្នូយ: ទ័ពនិរតីមកដាក់ហ្នឹងមិនបាទ ១ ០ ០ នាក់ទេ ។

ដារ៉ា : ចឹងហេតុអីបានជាមិនអាចទាក់ទងជាមួយទ័ពនិរតី ១ ០ ០ នាក់ហ្នឹង?

ស្នូយ: ចាញ់ផ្នែកនយោបាយរបស់គេ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូល: ចាញ់នយោបាយ បើវិវៃដែលឈ្នះពួកខ្ញុំ វាមកភ្នំស្រុកតែ៥ នាក់ហ្នឹង ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: ចាប់ពួកខ្ញុំ១០០ បាន ចាប់គណៈស្រុកចាប់អីអស់បាន ជាប់ហ្នឹងក៏១០ នាក់ ។

ដារ៉ា : ចឹងដឹងថាចាប់មេហើយ ហេតុអីកូនចៅក្រោមៗមិនអាច?

ស្នូល: វាចាប់ដូចថា ចាប់ត្រីបានមិនឲ្យល្អក៏ទឹក អត់ឲ្យដឹងទេ ចាប់ប្តីទៅរៀន យកប្តីទៅស្វាត់ជ្រាប បានមកយកប្រពន្ធកា វាលនិងប្រពន្ធកា ម៉ោងនេះ ខ្ញុំទៅឃើញហ្នឹងភ្នែក ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: តែខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះគាត់ ទុកកន្លែងលាក់ការណ៍ទៅ ថ្ងៃឡើងគេឲ្យទៅស្នូល ស្នូលចេះឯងភ្លៀងប្រិចចេះ ព្រឹកឡើងឲ្យចេញទៅស្នូលខ្ញុំក៏ជួបគាត់ ខ្ញុំថាបងនៅនេះឯង គាត់ថាបាទ ខ្ញុំនៅនេះ ហើយ បានខ្ញុំថាប្រពន្ធកា ម៉ោង តា វាលនៃ បានមួយរយៈកាលក្រោយមកខ្ញុំអត់ដឹងខ្ញុំមិន ដឹងថា គេយកទៅសម្លាប់ចោលក៏មិនដឹងវាបាត់ដំណឹងជ្រាប ។

ដារ៉ា : ចឹងក្នុងពេលហ្នឹងក្រែងយើងដឹងថា ឲ្យតែយកទៅរៀនទៅសូត្រហ្នឹងគឺចាប់ខ្លួនហើយ ម៉េច យើងនៅក្រោមមិនរើបំរាល់ភ្លាមឬក៏វិវៃអាព្វកនិគ្រាម?

ស្នូល: ព្រោះវាធ្វើនយោបាយដូចជា ភូមិភាគគេមកយើងគេមកប្រជុំ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូល: គេដាក់ព័ត៌មានគេដាក់របាយការណ៍ បើយើងពិដើមមិញគេហៅនិរសាណាស់ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូល: គេដាក់និរសាហៅទៅ ហៅទៅប្រជុំ យើងទៅប្រជុំដល់ចូលទៅសុទ្ធតែគ្នាគេ ។

ដារ៉ា : ក្រែងដឹងថា ឲ្យតែហៅទៅប្រជុំដឹងថាចាប់ខ្លួនដែរ ហើយតែទៅប្រជុំហើយតែហៅមេទៅប្រជុំ បានយូរដឹងថាចាប់ខ្លួនកូនចៅហេតុអីបានជាអត់ហ៊ានរើបំរាស់បាន?

ស្នូល: ដឹងតែយើងរើបំរាស់មិនរួចដូចថា វាចាលកំនិតណាស់ ។

ដារ៉ា : ចង់និយាយថា ពេលបាត់មេបាត់កើយទៅមិនដឹងថាអ្នកណាដឹកនាំអីចឹង?

ស្នូល: បាទ! ទេវាអត់មានគ្រាប់ម៉ាសេវ ។

ដារ៉ា : អី ។

ស្នូល: គ្រាប់មានម្នាក់បីគ្រាប់ អត់មានគ្រាប់ដឹងថាគេចាប់មេហើយ ។

ដារ៉ា : បាទ ។

ស្នូល: ដឹងថាគេចាប់មេបាត់ហើយ ព្រោះបាត់បីថ្ងៃហើយ ។

ងារី : បាទ/ពួកខ្ញុំបានសួរនាំពូច្រើនហើយ ហើយគិតថាព័ត៌មានហ្នឹងច្រើនក្រាសក្រើលដែរ?

ស្នូយ: បាទ ។

ងារី : ហើយនៅមានកន្លែងណាខ្លះចន្លោះអីចង់មានប្រសាសន៍បន្ថែមអីសូមអញ្ជើញ បើសិនជាពូចង់ប្រាប់ពួកខ្ញុំកន្លែងណាដែលពូដឹងហើយពួកខ្ញុំមិនបានដឹងហើយពួកខ្ញុំមិនបានសួរពូមានទេ?

ស្នូយ: បាទ ។

ងារី : អត់មានទេ?

ស្នូយ: អត់មានទេ ។

ងារី : ចឹងម៉ាជីវិកពូដែលបានបំរើខ្មែរក្រហមជាទ័ពអីហ្នឹង មានកន្លែងអនុស្សាវរីយ៍ណាមួយដែលពូចង់ចាំខ្លាំងជាងគេណាស់ គឺរឿងអីពូ?

ស្នូយ: ខ្ញុំចង់ចាំដែលនៅការពារអាងត្រពាំងថ្ម ធ្លាប់ដើរទៅទឹកវែរទឹកជើងខេ ។

ងារី : អី ។

ស្នូយ: ទឹកវ៉ាខែនេះចេះទឹកវ៉ាជន់ដើរលើខ្នងទំនប់ចេះរលកវែររូតទៅខាងនោះ ។

ងារី : បាទ ។

ស្នូយ: ទឹកវ៉ាប្រៀបចេះ ។

ងារី : អ ។

ស្នូយ: សូម្បីតែខែរណាខែអីក៏មិនឲ្យយើងដក ។

ងារី : បាទ ។

ស្នូយ: មានអីណាមានភ្នំយណាមានតែកន្លែង ។

ងារី : អ ។

ស្នូយ: ដើរទៅមកៗខ្លាចទំនប់បាក់ ។

ងារី : ចឹងក្រោយមកពូមានបានទៅមើលឬទៅលេងទំនប់ត្រពាំងថ្មហ្នឹងដែរ?

ស្នូយ: អត់ដែល បានទៅឃើញទេ ។

ងារី : បាទ ។

ស្នូយ: លែងតែអត់ស៊ីទៅក៏អត់ទៅប្រហែលជា២០ឆ្នាំហើយ ។

ងារី : អី ។

ស្នូយ: ទៅម្តងមកថ្ងៃមិញហ្នឹងឯង អើតមើលទៅក៏ស្រណោះ ។

ងារី : ដឹងកាត់ហ្នឹងដែរ?

ស្នេហៈ : ខ្ញុំដឹងកាន់ហ្នឹងមកពីថ្ងៃពួកមកចាក់មកស្អាតទី២ ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ : អះ!ស្អាតទី៣ចាក់ចំគល់តាសុខបានចាក់ទៅទន្លេចេះ ។

ដាវី : ពូបើនិយាយមែនទែនទៅ ទំនប់អាងត្រពាំងថ្មពូ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដាវី : ដែលជាក់ស្តែងដែលធ្វើហើយហ្នឹងពូឃើញថាទំនប់ហ្នឹងមានខ្នងវាប៉ុន្មានម៉ែត្រដែលពិតប្រាកដ
ជាកស្តែងពូ?

ស្នេហៈ : ខ្នងវា៥ ម៉ែត្រ ។

ដាវី : តែ៥ ម៉ែត្រទេ?

ស្នេហៈ : បាទតែ៥ ម៉ែត្រទេ ហើយខ្នងទើបធ្វើថ្មីរូបណាស់ ។

ដាវី : បាទ ។

ស្នេហៈ : ហើយវារីកដល់ដូចជាសព្វថ្ងៃនេះខ្ញុំអត់ដឹងទេ ។

ដាវី : អី ។

ស្នេហៈ : បើខ្នងវាកាលចាប់ផ្តើមធ្វើគេដាក់៥ ម៉ែត្រ ។

ដាវី : ព្រោះចេះខ្ញុំសួរពូសេងពូ?

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដាវី : ពូសេងថាដែនការវាដំបូងហ្នឹងគឺខ្នងទំនប់២៥ ម៉ែត្រ ហើយបាតទំនប់ក្រោមចេះ៤០ ម៉ែត្រ
ហើយកំពស់វាទៅតាមកន្លែងទួលនិងកន្លែងទាប ។

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដាវី : បើកន្លែងទួលលើកតែបីម៉ែត្រទេ ហើយបើកន្លែងត្រពាំងអីវាអាចថាពី៤ ទៅ៥ ទៅ៦ ម៉ែត្រអី
ចឹង ។

ស្នេហៈ : បាទ ។

ដាវី : ប៉ុន្តែខ្នងទំនប់គឺ២៥ ម៉ែត្រអាហ្នឹង តើពូយលថាអាហ្នឹងវាពិតប្រាកដចឹងមែនដែលនៅពេល
ឃើញទំនប់ហ្នឹងហើយជាក់ស្តែងពូ?

ស្នេហៈ : ព្រោះខ្ញុំឃើញកាលលើកហើយវាមិនបាន២៥ ទេ ព្រោះបើយើងរៀសឡានបានតែចេះឯង ។

ដាវី : តែឡានពីរទេ?

ស្នេហៈ : បាទ!ឡានពីរ រៀសគ្នាបានម៉ាស្រូលណាស់ ។

ជាវីរ : បាទ ។

ស្នេហៈ : បានខ្ញុំមើលទៅព្រោះវាចង់ខ្សែចេះ ចង់ខ្សែទម្លាក់ចេះបានគេចាក់យកខ្លួនទំនប់ព្រះស្នេហាណាស់ ។

ជាវីរ : បាទ ។

ស្នេហៈ : ស្នេហៈបានសួរខ្មោចអាត្មាខ្លួននេះ អាត្មាខ្សែនេះប៉ុន្មានម៉ែត្រខ្សែនេះ វាថា៥ ម៉ែត្របង ។

ជាវីរ : ចឹង ?

ស្នេហៈ : បាទចឹងបានខ្ញុំថា៥ ម៉ែត្រ ដីកាត់ថាចេះឯងដីទំនៀបវាបាក់អូរយើងអែបស្ដានទី១ អាណោះ កំពស់វាចង់៧/៨ម៉ែត្រណាស់ ។

ជាវីរ : អី ។

ស្នេហៈ : ឡើងចេះឯង ។

ជាវីរ : អ ។

ស្នេហៈ : អាណោះកងពិសេសលើកណាស់អាណោះ ។

ជាវីរ : កងពិសេស ?

ស្នេហៈ : បាទ ៗ កងពិសេសសុទ្ធតែករត់ដំរែកមួយម៉ែត្រក៏ប ។

ជាវីរ : អី ។

ស្នេហៈ : បង្កើតស្នាទោសចង់ប៉ុន្មាននេះណាស់ ។

ជាវីរ : បាទ ។

ស្នេហៈ : បង្កើតស្រីៗ កែអត់មានប្រុសសុទ្ធតែស្រី ។

ជាវីរ : អី ។

ស្នេហៈ : ប៉ុន្មានខ្មោចប៉ុន្មានខ្មោចចេះឯង ។

ជាវីរ : អី ។

ស្នេហៈ : ព្រោះវាហូបឆ្កែតធាត់ក៏កែល្បឿនណាស់ ។

ជាវីរ : បាទ ។

ស្នេហៈ : បើដុតពីនោះកងស្នើជើងទៅបានមួយកំប៉ុង ធ្វើធម្មតា ។

ជាវីរ : បាទ ។

ស្នេហៈ : បង្កើតប៉ុន្មាននេះ ។

ជាវីរ : បាទ ។

ស្នេហៈ : ធ្វើធម្មតា ។

ដារ៉ា : បឹងពួកខ្ញុំដូចជាអត់មានសំនួរអីសួរពូថែមទៀតទេ ដូចជាអស់ហើយ ។

ស្នាយ: បាទ ។

ដារ៉ា : ហើយពួកខ្ញុំសូមអរគុណពូច្រើនដែលបានអនុញ្ញាតឲ្យពួកខ្ញុំធ្វើបទសម្ភាសន៍អំពីជីវិតនៅគ្រពាំង
ថ្មអីហ្នឹងបឹងណាស់ពូ ។

ស្នាយ: បាទ ។

ដារ៉ា : ហើយខ្ញុំសូមអរគុណពូច្រើនពូ ។

ស្នាយ: បាទ ។

ដារ៉ា : ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ការសម្ភាសខ្ញុំត្រឹមប៉ុណ្ណឹងពូណាស់ ។

ស្នាយ: បាទ ។

ដារ៉ា : បាទ/អរគុណពូ ។

ស្នាយ: បាទ ។

ចប់